

THE STANDARD BEARER

A REFORMED SEMI-MONTHLY MAGAZINE

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICHIGAN

Subscription communications
should be addressed to F. Prins,
1010 Northwood St., N. E.,
Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:
H. HOEKSEMA **G. M. OPHOFF**
Associate Editors:
G. VOS **WM. VERHIL**

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to con-
tents should be addressed to Rev.
H. Hoeksema, 1139 Franklin St.,
S. E., Grand Rapids, Mich.

Vol. VI, No. 4

NOVEMBER 15, 1929

Subscription Price, \$2.50

MEDITATION

PEACEFUL REST

I will both lay me down in peace and
sleep; for Thou, Lord, only makest me dwell
in safety. —Ps. 4:8.

I will both lay down and sleep!

An act of quiet confidence, of that serene tranquility of mind and heart that results, when the soul succeeds to unburden itself of all care and anxiety.

Or, who knows not from experience how peculiarly oppressing for the care-worn soul is that still hour of the night, when one lays himself down in order to seek peaceful rest in sleep?

Full of whispering spirits, floating in the darkness, seems the night; they hover over the restless soul that vainly seeks to escape in the oblivion of restful slumber; they seem to flit to and fro, each carrying his own woeful message of trouble and anxiety; now they approach one by one, each sustaining our attention as if to impress the soul the more deeply with the distressing burden of his intimations, now they crowd in upon the soul unitedly, attacking in wild confusion the helpless victim, that laid himself down but finds no rest . . .

They are but the whisperings of the soul itself, withdrawn from the distracting influences of a busy world.

The day has drawn to its close, the day with its toil and labor, with its struggle and battle, with its thousand and one matters that demanded our attention. The day in which we were never left alone, in which the bustle and excitement of a busy world stirred all about us and kept the soul from communing with itself. The day in which we were up and doing in the struggle for existence, slaving, perhaps, in the sweat of our brow, pressed from every side by others in the same maelstrom of life with us. The day is finished; the tumult has ceased; the night has fallen and spread the wings of its darkness over a toiling world. And having finished another stretch of our weary pilgrim-

age we stretch our tired limbs upon our bed to seek refreshment and new strength for the battle of a coming day. But in the lonely stillness the soul is cast back upon itself, the mysterious depths of the subconscious, kept closed by the burdens of life in the daytime, are opening themselves, and from it thoughts of trouble and worry crowd in upon the mind as so many evil spirits, keeping the eyes from sleep, the soul from peace, the body from rest!

It is peculiarly the hour of anxious questionings.

That hour, if any, is apt to make us join in with the wail of the poet of olden times:

“The thought of God brought me no peace,
But rather made my fears increase;
With sleepless eyes and speechless pain
My fainting spirit grieved in vain;
The blessedness of long ago
Made deeper still my present woe.”

Then, if ever, comes the moment when the soul can find no rest with the ways of God, with respect to the things present and future, temporal and eternal, natural and spiritual; when it attempts to solve problems too difficult of solutions; when it would bear burdens too heavy for human shoulders to carry; when the soul also of the child of God is frequently filled with worries it should not have and cannot unload itself to commit its way unto Him that doeth all things well. Many there be, that ask in that moment: who shall shew us any good? The farmer that sowed his seed during the day will worry about rain and sunshine, about winds and storms, and in vain he tosses restlessly on his bed at night; the man of the city, whose sphere of labor and struggle is in office or factory, will be filled with anxiety about scarcity of work, or about unions and corporations of the world, crowding him out of a living. The rich will worry about thieves and robbers that break through and steal; the poor about the empty bread-basket; the sufferer will concentrate all his mind upon his pain and sorrow; the child of God in the world will restlessly toss about in perplexity because of the mighty powers of darkness, that

threaten him, that threaten the Church and the cause of the Kingdom of our Lord, the devil, the world, the power of sin

It is the hour of anxious reflection!

And it is of that hour that the poet speaks.

He will lay himself down and he is confident that he will sleep, that he will find peace upon his bed.

Not because his life was carefree and he knew nothing of the troubles and afflictions of the present time. For, as in most of his songs, so also here he speaks of his distress and sufferings. He was in trouble. Evil men crowded all about him and turned his glory into shame; they loved vanity and sought after leasing. It was a time in which many anxiously asked: who will shew us any good?

Neither is he confident of finding rest in sleep in that anxious hour, when the soul is apt to commune with itself, because he was one of those supercilious natures, that are not at all affected by the troubles of this present time, like dumb dogs and asses that lay down and sleep, untroubled by the question whether the dawn will find them alive; thoughtless fools

But he speaks the language of calm assurance, of quiet confidence, because somehow he got rid of his burdens.

The burdens are there and he is fully conscious of them.

Needs and wants, troubles and afflictions, distress and suffering, vain men that hate him, wicked men that seek his hurt, ungodly men that plot for his destruction in the darkness of the night, — he is aware of them all!

Yet, somehow he feels perfectly safe; he is assured that all things are well with him.

And in the confidence of that blessed assurance he says:

I will both lay me down in peace and sleep!

Peaceful rest!

But how does the psalmist attain to that tranquil state of mind and heart?

Where is his ground for the calm assurance that he will both lay himself down and sleep, without being anxious and careful about many things?

Thou, Jehovah, only makest me dwell in safety!

There is the answer!

Jehovah is the sole ground of David's confidence. In Him alone he puts all his trust. And it is this trust in the Lord alone that causes him to be at peace with the world, with all things, enemies, dangers, threatening, troubles and afflictions included.

He is aware of the fact, that the enemy prowls about his dwelling in the darkness of the night. He is keenly conscious of their murderous purposes. He is acquainted with many troubles that even now afflict him. And he knows not what the morrow may bring.

There are a thousand problems that he cannot solve, innumerable burdens that are too heavy for him to bear, mighty powers rising against him, which he is too weak to oppose and overcome, many things that might well fill his soul with fear and worry so that sleep would be far from his eyes. But in the midst of these, with the enemy raving and the billows of affliction surging all about him he both lays himself down and sleeps

Because he knows that he dwells in perfect safety.

And he dwells in safety, because Jehovah makes it so. He surrounds him and keeps watch over him, while he lays himself down to sleep. And the watch of Jehovah makes his dwelling safe and secure over against all the troubles and dangers that might threaten to overwhelm him.

Is not Jehovah the Almighty?

And that He is the Almighty, what else does it imply than that there is no power beside Him, without Him, apart from Him, independent of Him? Oh, if the Lord were merely the greatest among the great, the most powerful among the mighty, the strongest of all the strong, there might still be reason to fear and be anxious; for do not the strong sometimes overcome him that is stronger than they? And if enemies and dangers were powers in themselves, might they not still disturb the soul of the poet by their presence, even though he knew that the Lord were stronger than they all? Might they not come upon him unawares, surprising even the Lord that kept watch over His sleeping servant? But now, the Lord, Jehovah, is the Almighty! He is not merely supremely powerful among the mighty, but there is no power apart from Him. The enemies, the dangers, the storms of trouble and the billows of affliction, — all these have no power, cannot stir, are most absolutely helpless but by the will of Him that keeps watch. If He keeps watch over our bedside, if He is the Sentinel standing guard over our abode, He will make us dwell in safety!

And no enemy of His people, no power of evil that would do them hurt, ever surprises Him, so that they would not do His bidding.

For this Almighty Guard at the dwelling of His people is the All-wise God!

He willed eternally that no harm should come to them that love Him, but that all things should work together for their good! For He ordained them for eternal glory. And He willed and counselled all things so, that they must be means unto that end of the salvation of His people. In His all-comprehensive wisdom He assigned to all things, small and great, good and evil, their appointed and proper place, and the place of all things is such that they must co-operate for the good of them whom He loved before the foundation of the world. Plenty but also scarcity, rain but also drought, health but also sickness, friends but no less enemies, the good but also the wicked, the devil and his demons as well as Michael and his angels, joy and

sorrow, peace and war, life and death, all things serve the predestinating purposes of Jehovah. For Himself works out His counsel. And He neither slumbers nor sleeps. No enemy can evade Him to do His beloved harm. How safe, then, is the dwelling over which He keeps watch!

For He is Jehovah!

Faithful and true He is in His unchangeable love toward His people!

His watch will be constant!

He is the Unchangeable God in Himself and with Him there is no variableness nor shadow of turning. And as He is in Himself, so immutable is He in His love and His saving purpose with respect to those, whom He ordained to be made like unto the image of His Son. He keepeth covenant and truth with them that fear Him, forever and ever!

How safely, then, dwells he, whose abode is guarded by Jehovah!

Thou, Lord, makest me dwell in safety!

Thou only!

In the midst of a thousand dangers lurking the child of God dwells in safety.

His safety lies in the strong protection of the Almighty and All-wise, faithful covenant-God, that surrounds him like an impregnable fortress.

And the knowledge of it, the assurance that Jehovah thus cares for him and stand guards at his dwelling, is the source of that calm confidence he expresses in the words: I will both lay me down and sleep!

He is at peace with Jehovah.

Hence, he is at peace with all things!

And note, now, that this confidence of the poet is so strong and assured, because it is undividedly fixed on the Lord his God. The Lord *alone* makes him lie down and dwell in safety. It is not the Lord and his own power or ingenuity that is the basis of his trust, the source of his calm assurance; it is not the Lord and his armies, his horses and his chariots, that constitute the ground of his carefreeness. It is the Lord alone!

Thus it must needs be.

We are apt to divide our trust between self and Jehovah, between men and the Lord, or between many things and the Most High. More than we are willing to admit to ourselves our hope is frequently fixed on the creature and our confidence is put in princes. To many imaginary rocks we cling in times of troubles for strength and refuge. And always these little rocks of our own imagination are deceiving, vain, and they fail us. Trusting in them we imagined that we could lay ourselves down in peace and sleep. But they drop from under us, they prove but sinking sand, and as they crumble away when we would cling to them, our soul is anew filled with fear and worry, and in vain do

we lay ourselves down to sleep. Our soul finds no rest

Thou only!

Away with all other ground of trust and assurance!

Away with all idols, product of our own imagination!

Jehovah alone makes us dwell in safety.

Our eye fixed on Him!

The prayer in our hearts and upon our lips: Lord lift Thou up the light of Thy countenance upon us!

And all anxious questionings shall cease; no more will we ask, with a heart filled with needless care: who will shew us any good? He that clothes the grass and cares for the sparrow, will He forget you, O, ye of little faith?

And in peace we will dwell in safety. And with the poet of the psalm we shall be able to say: I will both lay me down and sleep!

Till the storms be past!

H. H.

WEES TOCH RUSTIG

Wees toch rustig, als een landman

Wilde loten bij u ziet;

't Snoeimes zal Hij wel gebruiken,

Maar onnoodig snijdt Hij niet!

Niet te vroeg en niet te spade,

Zet Hij nooit het mes er in;

Zal een rank ooit vruchten dragen,

Dan is lijden het begin.

Wees toch rustig, ook als Jezus

Toelaat, dat u 't vuur verzengt,

En in plaats van u te helpen,

U in zwaarder lijden brengt.

Weet toch: Hij wil u slechts rein'gen

Van wat daag'lijks Hem bedroeft;

Zal het goud gansch zuiver blinken,

Dan moet 't in het vuur beproefd.

Wees toch rustig, ook als Jezus

U geheel als offer vraagt;

En uw leven meer het kenmerk

Van Zijn smaad en lijden draagt.

Meê-gekruisigd, meê-verrezen,

Deelgenoot in heerlijkheid;

Dat zijn zij, die als Zijn leden,

Christus gansch zijn toegewijd.

Als de levensstormen woeden,

En de vrees mijn hart verlamt,

Dan zal ik de toevlucht nemen

In de schaduw van Gods hand.

Wil Hij mij beproeving zenden,

Lijd 'k op aarde smart en pijn?

'k Weet, het is Zijn Vaderliefde,

Dat zal steeds mijn troost hier zijn.

CHRISTUS DE HOOGSTE PROFEET

Wij hebben gezien, hoe de Heere God ook den eersten Adam alzoo had geformeerd en in zulk eene betrekking tot Zich geplaatst, dat hij als vriend-knecht des Heeren kon staan en optreden in Gods Verbond en dat in het midden van de aardsche schepping, met name in het eerste Paradijs. Voorts merkten we op, dat Adam in dit eene ambt op drieërlei wijze fungeerde, namelijk, als profeet, opdat hij zijnen God recht zou kennen en Hem verheerlijken, Zijn Naam groot maken in en door, maar ook voor alle schepselen; als priester, opdat Hij den Heere zijnen God hartelijk zou liefhebben en zichzelf en alle schepselen, in het midden waarvan hij gesteld was, Hem zou wijden; en als koning, opdat hij zich zou buigen in gehoorzaamheid der liefde voor den God zijns levens en naar Zijnen wil zou regeren over de aardsche werken Zijner handen. Zijn Naam moest worden verheerlijkt en geheiligd; Zijn wil geliefd en geëerbiedigd; Zijn koninkrijk moest komen ook door dien eersten mensch, krachtens zijne betrekking tot God en tot de schepselen en zijne roeping door den Heere. En eindelijk hebben we meer in het bijzonder gelet op zijne roeping als profeet Gods; op zijn val uit dit oogpunt, waardoor hij niets anders werd dan een profeet des duivels, zoodat uit hem een gansche lijn van valsche profetie zich ontwikkelt, door heel de geschiedenis heen, die ten slotte culmineert in den Valschen Profeet van Openb. 13.

Dit alles echter vernietigt niet Gods raad, maar dient zijn verwerkelijking. Want hoezeer we ook dienen vast te houden, dat die eerste profeet door moedwillige ongehoorzaamheid van zijnen God afviel en dat niet God maar de mensch de schuldige auteur der zonde is; toch moeten we niet minder streng handhaven, dat de Allerhoogste in den hemel is en alles doet wat Hem behaagt, ook door middel van den val des menschen en zijne ontwikkeling in de boosheid. Want ofschoon het des duivels bedoeling ongetwijfeld was, om voor eeuwig de stem der ware profetie te smoren en allen lof des Allerhoogsten Gods uit den mond des menschen te doen verstommen, had God wat beters voorzien, en was Zijn doel met den val des eersten menschen geheel anders. Hij toch had van voor de grondlegging der wereld de eeuwige Wijsheid gezalfd tot den Hoogsten Profeet.. De Zoon was verordineerd om vleesch te worden en Hij zou Hoofd zijn van een schare der broederen, Hem door den Vader gegeven, opdat Hij hun den Vader verklaren zou, zooals de eerste Adam Hem nimmer had kunnen kennen of verklaren, Zijn Naam den broederen zou bekend maken en Zijn lof zou verkondigen in eene groote gemeente. Hij zou dit doen antithetisch, in het midden van en tegenover een wereld, die in het duister wandelt en de leugen navolgt, die wereld veroordeelende, en Zichzelfen uit die wereld een volk reddend en vormend, dat met Hem in de eeuwige zaligheid den lof zou verkondigen van Hem, die hen uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht. En wel verre van daar,

dat de duivel het plan Gods zou verijdeld hebben en Gods Verbond vernietigen, dient ook hij ten slotte slechts de realiseering van den raad Gods, en moet de val des menschen ruimte maken voor de komst van den Hoogsten Profeet.

De belijdenis der Kerk, dat de Heere Jezus Christus is verordineerd van God den Vader en met den Heiligen Geest gezalfd tot onzen hoogsten Profeet en Leeraar, die ons den verborgen raad en wille Gods van onze verlossing volkomenlijk geopenbaard heeft, is dan ook uit de Heilige Schrift geput en op haar gegrond. Reeds Mozes getuigde van Hem in de welbekende woorden van Deut. 18:15-22: "Eenen Profeet uit het midden van u, uit uwe broederen, als mij, zal u de Heere uw God verwekken; naar Hem zult gij hooren. Naar alles wat gij van den Heere, uwen God, aan Horeb, ten dage der verzameling geëischt hebt, zeggende: Ik zal niet voortvaren te hooren de stem des Heeren mijns Gods, en dit-zelve groot vuur zal ik niet meer zien, dat ik niet sterve. Toen zeide de Heere tot mij: Het is goed, wat zij gesproken hebben. Eenen Profeet zal ik hun verwekken uit het midden hunner broederen, als u; en Ik zal Mijne woorden in Zijnen mond geven, en Hij zal tot hen spreken alles, wat Ik Hem gebieden zal. En het zal geschieden, de man, die niet zal hooren naar Mijne woorden, die Hij in Zijnen naam zal spreken, van dien zal Ik het zoeken. Maar de Profeet, die hoogmoediglijk zal handelen, sprekende een woord in Mijnen naam, hetwelk Ik hem niet geboden heb te spreken, of die spreken zal in den naam van andere goden, dezelve profeet zal sterven. Zoo gij dan in uw hart zoudt mogen zeggen: Hoe zullen wij het woord kennen, dat de Heere niet gesproken heeft? Wanneer die profeet in den naam des Heeren zal hebben gesproken, en dat woord geschied niet, en komt niet; dat is het woord, dat de Heere niet gesproken heeft; door trotschheid heeft die profeet dat gesproken; gij zult voor hem niet vreezen." Geheel dit Schriftwoord haalden we aan, om duidelijk te laten uitkomen, dat hier niet rechtstreeks van den Christus, als Profeet, zonder meer wordt gesproken. Veeleer wordt hier de aandacht gevestigd op heel de lijn der profeten, die vanaf Mozes tot aan den Christus toe het woord des Heeren zullen bekend maken aan Gods volk in de oude bedeeling. Dit is allereerst reeds duidelijk uit het verband van deze woorden. In het onmiddellijk verband toch wordt Israel gewaarschuwd voor de guichelaars en waarzeggers, waarnaar de volken der heidenen, wier land zij zullen erven, luisteren. Zij zullen zich tot hen niet wenden en door hen niet nieuwsgieriglijk onderzoeken naar de verborgene dingen, want deze zijn voor den Heere hunnen God. De geopenbaarde dingen zijn voor hen en hunne kinderen. En deze zal de Heere tot hen spreken door den mond van Zijnen profeet, die Hij uit het midden van hen zal verwekken. Wel wordt hier in het enkelvoud gesproken, en wel wordt daardoor dan ook in laatster instantie en in den hoogsten zin des woords gedoeld op den Christus, die de Profeet aller profeten is; maar dit neemt het feit niet weg, dat de

eigenlijke zin der woorden verloren gaat, als we deze woorden aanstonds op den Christus laten slaan, en de geheele rij der profeten, het profetisch ambt onder Israel als zoodanig, hier niet bij inbegrepen achten. Dit is ook duidelijk uit het laatste gedeelte. Gods volk moet kunnen onderscheiden tusschen den waren en den valschen profeet onder hen. Er zullen ook mannen onder hen opstaan, die voorgeven zullen te spreken in den naam des Heeren, terwijl ze toch geen opdracht en roeping daartoe van den Heere hebben ontvangen en Zijn woord niet in hunnen mond is; of ook andere verleiders, die trotschelijk zullen spreken in den naam der afgoden. Naar hen mogen ze niet luisteren. En ze zullen daaraan te onderkennen zijn, dat hun woord niet geschieden zal. Hen behoeven ze niet te vreezen, en voor hun woord moeten ze niet buigen. Ook hieruit is wel duidelijk, dat geheel de bediening van het profetisch ambt onder Israel allereerst wordt bedoeld in dit gedeelte der Heilige Schrift.

Doch dit neemt niet weg, dat mis zou tasten, wie daarom zou meenen, dat deze woorden van Mozes in het geheel niet zouden zien op den komenden Christus. Zelfs zien ze in den hoogsten zin des woords alleen op Hem. Hij toch is niet alleen de Profeet, waarop geheel de lijn der Oud-Testamentische profetie uitloopt, naar Wien alle profeten der oude bedeeling heenwijzen, maar Hij is ook de Profeet in al die profeten, die het Woord des Heeren hebben gesproken in den dag der schaduw. Van Abel af is Hij het geweest, Die door heel de bedeeling der schaduwen heen, ons den vollen raad Gods betreffende onze verlossing heeft geopenbaard. Wel was het Woord nog niet vleesch geworden. Wel sprak dat Woord nog niet in persoonlijke unie met onze natuur van de hemelsche dingen door den mond eens menschen. Maar dat neemt niet weg, dat Hij van eeuwigheid af is gezalfd geweest, en dat Hij Zijn profetisch ambt is begonnen te bedienen op aarde, zoodra zich de macht der valsche profetie op aarde had gevestigd door den val des eersten menschen. Hij deed dat door den mond Zijner getuigen, zoowel als door direkte openbaring in den Engel des Heeren. In al die getuigen was Hij, de hoogste Profeet, het sprekende subject. Wel waren er vele instrumenten, doch er was ook toen slechts één Profeet, de Christus. En omdat er in dien hooger zin des woords niet vele profeten waren onder de oude bedeeling, doch slechts één getrouwe Getuige was, die het woord des Heeren sprak door onderscheidene Zijner knechten, daarom kan Deut. 18:15-18 in het enkelvoud spreken en duiden op den éénen Profeet in die allen. Dit is geen filosofie, maar de zeer duidelijke leer der Heilige Schrift. In de eerste plaats toch wordt dit met zoovele woorden duidelijk uitgesproken in I Petr. 1:10, 11: "Van welke zaligheid ondervraagd en onderzocht hebben de profeten, die geprofeteerd hebben van de genade aan u geschied; Onderzoekende, op welken of hoedanigen tijd de Geest van Christus, Die in hen was, beduidde en tevoren betuigde het lijden, dat op Christus komen zou, en de heerlijkheid daarna vol-

gende." Hier is het wel duidelijk, dat de Geest van Christus in de profeten des Ouden Verbonds getuigde, en dat dus door dien Geest in hen allen Christus het sprekende en openbarende subject was. Dit verklaart ook het verschijnsel, dat de Oud-Testamentische profeten niet zoo zelden in hun spreken hun eigen subject vereenzelvigen met dat van den Christus. Vooral in de profetie van Jesaja is dit zeer sterk. Zoo b.v. in Jes. 49:1-7: "Hoort naar Mij, gij eilanden! en luistert toe, gij, volken van verre! De Heere heeft Mij geroepen van den buik af, van Mijner moeders ingewand af heeft Hij Mijnen Naam gemeld. En Hij heeft Mijnen mond gemaakt als een scherp zwaard, onder de schaduw Zijner hand heeft Hij Mij bedekt; en Hij heeft Mij tot eenen zuiveren pijl gesteld; in Zijnen pijlkoker heeft Hij Mij verborgen. En Hij heeft tot mij gezegd: Gij zijt Mijn knecht, Israel, door welken Ik verheerlijkt zal worden. Doch Ik zeide: Ik heb tevergeefs gearbeitet; Ik heb mijn kracht onnuttelijk en ijdelijk toegebracht; gewisselijk Mijn recht is bij den Heere en mijn werkloon is bij Mijnen God. En nu zegt de Heere, Die Mij Zich van moeders buik af tot eenen Knecht geformeerd heeft, dat Ik Jakob tot Hem wederbrengen zou; maar Israel zal zich niet verzamelen laten; nochtans zal Ik verheerlijkt worden in de oogen des Heeren, en Mijn God zal Mijne Sterkte zijn. Verder zeide Hij: Het is te gering, dat Gij Mij een Knecht zoudt zijn, om op te richten de stammen van Jakob, en om weder te brengen de bewaarden in Israel; Ik heb U ook gegeven tot een Licht der Heidenen, om Mijn Heil te zijn tot aan de einden der aarde. Alzoo zegt de Heere, de Verlosser van Israel, zijn Heilige tot de verachte ziel, tot Dien, aan Welken het volk een gruwel heeft, tot den Knecht dergenen, die heerschen: Koningen zullen het zien en opstaan, ook vorsten en zij zullen zich voor U buigen; om des Heeren wil, Die getrouw is, om den Heilige Israels, Die U verkoren heeft."

Het is duidelijk, dat de boven aangehaalde woorden niet in al hun beteekenis van toepassing zijn op den profeet, die spreekt, maar in laatster instantie gelden van den Christus, Die in en door hem het sprekend subject is.

Dit is nog duidelijker uit Jes. 61:1-3: "De Geest des Heeren Heeren is op Mij, omdat de Heere Mij gezalfd heeft, om een blijde boodschap te brengen den zachtmoedigen; Hij heeft Mij gezonden om te verbinden de verbrokenen van harte, om den gevangenen vrijheid uit te roepen, en den gebondenen opening der gevangenis; Om uit te roepen het jaar van het welbehagen des Heeren, en den dag der wrake onzes Gods; om alle treurigen te troosten; Om den treurigen Sions te beschikken, dat hun gegeven worde sieraad voor asch, vreugdeolie voor treurigheid, het gewaad des lofs voor eenen benauwd geest; opdat zij genaamd worden eikenboomen der gerechtigheid, eene planting des Heeren, opdat Hij verheerlijkt worde." Het is boven allen twijfel verheven, dat, hoewel het in de eerste plaats Jesaja is, die hier spreekt, het toch in den hooger zin des woords

Christus is, die in hem getuigt van Zichzelven. Want immers de Heilige Schrift zelf verklaart deze woorden aldus in Luk. 4:16-21, waar de Heiland dit woord van den profeet op Zichzelven toepast: "En Hij kwam te Nazareth, daar Hij opgevoed was, en Hij ging naar Zijne gewoonte op den dag des sabbats in de synagoge; en stond op om te lezen. En Hem werd gegeven het boek van den profeet Jesaja; en als Hij het boek open gedaan had, vond Hij de plaats daar geschreven was: De Geest des Heeren is op Mij, daarom heeft Hij Mij gezalfd; Hij heeft Mij gezonden om den armen het Evangelie te verkondigen, om te genezen de verbroke-
nen van harte; om den gevangenen te prediken loslating, en den blinden het gezicht; om de verslagenen heen te zenden in vrijheid; om te prediken het aange-
name jaar des Heeren. En als Hij het boek toegedaan had en den dienaar wedergegeven had, zat Hij neder en de oogen van allen in de synagoge waren op Hem geslagen. En Hij begon tot hen te zeggen: Heden is deze Schrift in uwe ooren vervuld." De beteekenis van deze laatste woorden is duidelijk. De Heiland had juist die woorden gelezen en doordat *Hij* ze had gelezen, waren ze in hunne ooren vervuld geworden. Jesaja had ze eens gesproken, doch in hem waren ze niet vervuld geworden. Doch het eigenlijke subject in den profeet van ouds was de Christus. En waar Hij thans gekomen was, waren die woorden in de ooren der schare hunne vervulling ingegaan.

Tot dezelfde slotsom leidt ons ook Jes. 8:18 in vergelijking met Hebr. 2:13. De profeet staat op den berg Sion temidden van een goddeloos Jeruzalem, met zijn gezin en de enkele discipelen, die de Heere hem heeft gegeven, en hij roept uit: "Ziet ik en de kinderen, die mij de Heere gegeven heeft, zijn tot teekenen en wonderen in Israel; van den Heere der heirscharen, die op den berg Sion woont." En slaan we nu Hebr. 2:13 op, dan vinden we, dat ditzelfde woord in den mond gelegd wordt van den Heiland: "En wederom: Ik zal Mijn betrouwen op Hem stellen; en wederom: Zie daar, Ik en de kinderen, die Mij God gegeven heeft." En in hetzelfde verband wordt een woord aangehaald uit Ps. 22:23, een woord, dat David van zichzelf spreekt, maar dat door den schrijver van den brief aan de Hebreëen in den mond des Heilands wordt gelegd: "Zeggende: Ik zal Uwen Naam Mijnen broederen verkondigen; in het midden der Gemeente zal Ik U lofzingen." Uit al deze plaatsen en vele anderen blijkt wel, dat de profeten des Ouden Verbonds zich vereenzelvigen in hun spreken met den Christus, een verschijnsel, dat dan alleen verklaarbaar voor ons wordt, als we verstaan, dat Christus werkelijk de Profeet onder en in al de profeten was, en door hen Zijn ambt bediende. Ook hieruit is wel duidelijk, dat het woord uit Deut. 18 wel allereerst slaat op de profeten van den ouden dag, maar toch wezenlijk doelt op den éénen Profeet, Die te komen stond.

Doch dit is ook de verklaring, die de Heilige Schrift op niet onduidelijke wijze zelve aan het woord uit

Deut. geeft. Niet alleen toch is dit waar van die plaatsen, waar ons gezegd wordt, dat Mozes in de wet van Hem gesproken heeft, maar ook wordt het eigen woord uit Deut. 18 alzoo aangehaald in het Nieuwe Testament. Wat het eerste betreft, we lezen in Joh. 1:46: "Filippus vond Nathanael en zeide tot hem: Wij hebben Dien gevonden, van welken Mozes in de wet geschreven heeft, en de profeten, namelijk Jezus, den zoon van Jozef van Nazareth. Zoo ook in Joh. 5:46: "Want indien gij Mozes geloofdet, zoo zoudt gij Mij gelooven, want hij heeft van Mij geschreven." En in Luk. 24:19, vgl. 27: "En Hij zeide tot hen: Welke? En zij zeiden tot Hem: De dingen aangaande Jezus den Nazarener, Welke een Profeet was krachtig in werken en in woorden, voor God en al het volk" "En begonnen hebbende van Mozes en van al de profeten, leide Hij hun uit in al de Schriften, hetgeen van Hem geschreven was." Maar wat het tweede betreft, het woord uit Deut. 18 wordt ook letterlijk aangehaald en toegepast op den Heiland in Hand. 3:22-26: "Want Mozes heeft tot de vaderen gezegd: De Heere, uw God, zal u een Profeet verwekken, uit uwe broederen, gelijk mij: Dien zult gij hooren in alles, wat Hij tot u spreken zal. En het zal geschieden, dat alle ziel, die dezen Profeet niet zal gehoord hebben, uitgeroeid zal worden uit den volke." En ook Stefanus haalt dit woord aan voor den Joodschen raad: "Deze is die Mozes, die tot de kinderen Israels gezegd heeft: De Heere, uw God, zal u eenen Profeet verwekken uit uwe broederen, gelijk mij; Dien zult gij hooren." Hand. 7:37.

Er kan dus geen kwestie over bestaan, dat Jezus Christus de hoogste Profeet is, de Profeet aller profeten in het midden Zijner broederen, naar het heldere getuigenis der Heilige Schrift. Hij is de opperste wijsheid, die van eeuwigheid af is gezalfd geweest, Spr. 8:23; die roept en hare stem verheft, Spr. 8:1; die hare zeven pilaren gehouwen heeft en haar huis gebouwd heeft, haar slachtvee geslacht, haren wijn gemengd, hare tafel toegericht, hare dienstmaagden uitgezonden en noodigt op de tinnen van de hoogten der stad; die tot den verstandelooze zegt: Komt, eet van mijn brood, en drinkt van den wijn, dien Ik gemengd heb, verlaat de slechtigheden en leeft, en treedt in den weg des verstands, Spr. 9:1-6. Hij is het, Die in den schoot des Vaders is en ons Hem heeft verklaard, Joh. 1:18. Hij maakt als onze hoogste Profeet ons den vollen raad Gods der verlossing bekend, want Hij is van den hemel nedergedaald en spreekt van hemelsche dingen, Joh. 3:13. Hij is dan ook het licht der wereld, dat schijnt in de duisternis en verlicht allen, die Hem volgen, Joh. 3:19; 12:35, 36, 46. Hij is de getrouwe getuige, die het getuigenis Gods heeft en niet van zichzelf getuigt, Joh. 5:36-43; 12:48-50. Zijn woorden zijn Geest en leven en Hij spreekt de woorden des eeuwigens levens, Joh. 6:63; 68. Zijn leer is uit God, Joh. 7:16-18. En Hij spreekt van de dingen, die Hij bij den Vader heeft gezien, Joh. 8:38. Hij verheerlijkt niet zichzelf, maar den Vader, Joh. 17:4-8.

Hooger, oneindig hooger staat deze Profeet, dan Adam stond in den staat der rechtheid. Want Hij de Persoon des Zoons, Die in den schoot des Vaders is, het eeuwige Woord, het uitgedrukte beeld van des Vaders zelfstandigheid, Die de volle reflectie is van des Vaders heerlijkheid en in den Geest den Vader volmaaktelijk kent. Wie Hem gezien heeft, die heeft den Vader gezien. En dit subject van den eeuwigen Zoon, Die van eeuwigheid tot eeuwigheid waarachtig en wezenlijk God is, is ingegaan in het vleesch en bloed Zijner broederen, der kinderen, die Hem de Vader gegeven heeft. Hij nam hunne natuur aan, verbond die natuur in eenigheid des goddelijken Persoons aan de goddelijke Natuur. Zoo was Hij de Persoon des Zoons, Die leefde in ons vleesch, die kende met ons verstand, die wilde met onzen wil, die zag met onze oogen, hoorde met onze ooren, sprak met onzen mond, geheiligd door de zalving des Geestes, dien Hij ontvangen had niet met mate. Daarom is Zijn menschelijk bewustzijn dan ook op het allerheerlijkst vervuld en verlicht door de kennis Gods. Als het aan den eenen kant de roeping eens profeten was, om den Heere Zijn God recht te kennen, dan is die kennis in Christus op het allerhoogst volmaakt, door de vereeniging der beide naturen, door de vereeniging in Hem ook van het Goddelijk en menschelijk bewustzijn in eenigheid des Goddelijken Persoons. Daarom verklaart Hij ons dan ook den Vader, zooals niemand Hem verklaren kon en maakt Hij ons den verborgen raad en wille Gods tot onze verlossing volkomenlijk bekend. Tegenover de duisternis der zonde is Hij het hoogste Licht. Tegenover de leugen van den Valschen Profeet, spreekt Hij als de getrouwe Getuige de waarheid. Tegenover de lastering Gods door de macht der duisternis verheerlijkt Hij den Vader. Hij doet dit in de plaats van, als het Hoofd der groote Gemeente, die Hem de Vader gegeven heeft, en dat niet alleen op aarde, maar ook persoonlijk in den hemel. Maar Hij doet dit ook in het midden van die Gemeente en vertelt den lof Zijns Gods, als de Knecht des Heeren, Zijnen broederen. En Hij verklaart, als de hoogste Profeet, door Zijn Woord en Geest, alzoo den Vader in het midden dergenen, die Hem de Vader gegeven heeft, dat ook zij weer profeten des levenden Gods worden, Zijner zalving deelachtig wordende, en met Hem en door Hem den Naam huns Gods verkondigen en verheerlijken. Want straks wordt Hij verheerlijkt door den Vader, staat op uit de dooden, vaart op naar 's hemels troon en zit aan de rechterhand des Vaders. Als het Hoofd Zijner gemeente ontvangt Hij de belofte des Heiligen Geestes en stort Hem uit in de Gemeente, die Zijn lichaam is. Dan verdrijft Hij uit het midden dier Gemeente de duisternis der zonde, openbaart aan de kleinen en kinderkens de dingen, die Hij voor de wijzen en verstandigen verbergt, roept hen uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht en doet hen met Hem verkondigen de deugden des Heeren. Tijdelijk doet Hij. ook in de nieuwe bedeeeling dit alles door middel van Zijn heilige apostelen, in wien Hij nogmaals de

groote Profeet is, al den verborgen raad en wille Gods door hen aan Zijne Gemeente bekend makend. Maar straks verdwijnen ook zij, en woont Hij door Zijn Woord en Geest in het midden der Gemeente, met hare dienaren en ouderlingen, altijd weer den lof des Vaders verkondigend, en altijd weer door Zijne genade ook die Gemeente roepend en bekrachtigend, om den roem van Gods Naam te verkondigen in het midden van een wereld, die in het booze ligt.

Zoo is dan de Gemeente het Licht der wereld door Hem en is het hare profetische roeping den lof des Heeren te verkondigen. Zij doet dit als geheel, voor de overheden en machten, als zij samenkomt tot den dienst des Heeren. Zij doet dat ook als individueele geloovigen in het midden der wereld, ieder in de sfeer, waarin hij door Zijnen God is geplaatst. Tijdelijk zal zij dit moeten doen tegenover de macht van den valschen profeet in de wereld, en zal zij als profetesse Gods door Christus den goeden strijd moeten strijden, en het ook genade moeten rekenen, dat zij om de goede getuigenis met den Getrouwen Getuige mag lijden. Tijdelijk ook is dit alles nog ten deele, want zij ziet nog als in een spiegel in een duistere rede. Maar straks komt met de eindelijke overwinning ook het volmaakte. Dan zal hetgeen ten deele is teniet gedaan worden. Dan zal ze kennen gelijk ze ook gekend is. Dan zal ze zien aangezicht tot aangezicht, wanneer de tabernakel Gods eeuwiglijk en volmaaktelijk bij de menschen zijn zal. En dan zal zij de deugden des Heeren verkondigen met alle gezaligden, rondom den Getrouwen Getuige, in hemelsche heerlijkheid!

H. H.

MIJN GOD

O Heer, mijn God, zooals 'k Uw beeld
In 't Evangelie vind,
Zijt Gij de God, die onverdeeld
Uw kind begeert en mint.

Hoe klopt mijn hart van vreugd', o Heer!
Wijl Gij geen ander zijt,
Zoodat mijn ziel zich daag'lijks weer
In U, haar God, verblijdt.

Ik ben vol schuld, Gij vol genaad',
Ik arm, en Gij zoo rijk;
Ik raad- en hulp'loos, Gij hebt raad
En hulpe tegelijk.

Ik zie rondom en opwaarts heen,
En overal zijt Gij,
En diep in 't hart, 't zij 'k juich of ween,
Ook daar zijt Gij nabij.

O God, wees eeuwiglijk geëerd,
Wijl Gij zijt, die Gij zijt.
Juist zooals U het hart begeert,
Dat aan Uw dienst zich wijdt!

ABRAHAM

In the centuries preceding the call of Abraham, the Lord, so it was pointed out in our previous essay, had been engaged in working in His people by means of the events which He had caused to transpire, that aptitude of mind and heart necessitated by a more distinct revelation of the scheme of redemption. The proper susceptibility having been worked, the Lord directs a call to the aforesaid patriarch to the effect that He get him out of his country, and from his kindred, and from his father's house, unto a land God will show him. With the call of Abraham God is seen attaching Himself to a single individual of whom He will make a great nation. Abraham's name shall be great, and he shall be a blessing. Those blessing him the Lord will bless. Upon those cursing him will likewise be made to devolve the curse of heaven, and in him shall all the nations of the earth be blessed.

The first question in order is why this call; why this singling out of a lone personage. Why does the Lord retire from the whole compass of the race of Noah into the inner circle of the family of Abraham? Why is Abraham bid to leave his native land, to break away from kindred and father's house, to migrate to another land? The current view to the effect that these orders were given in order to preserve the true religion; that this step was required by the state of a world having lapsed into idolatry and profaneness, is without grounds. For what is manifestly meant is that God, would He preserve the true religion, was compelled to disengage a single individual from the profane society of which he constituted a part, to plant him in a land far removed from the evil influences radiating from the center quitted.

When placed in the light of the facts at our command, the view is seen to be altogether untenable. For, to begin with, the type of religion and morality of the men with whom Abraham was thrown in contact in the new country, is known to be inferior to that of the community he was bade to leave. The Canaanites were idolators, — a doomed race, engaged in filling the iniquitous cup. The cities of this country were centers of ungodliness. Some of their number — the cities of the plain — had become even then proverbial for their wickedness. True, the community which Abraham quitted is encountered upon the pages of Holy Writ as likewise idolatrous. The book of Joshua asserts that the family of Terah, Abraham's father, served idols. However, though contaminated with the contagion of idolatry, the fact remains that the regions Abraham was ordered to leave, constituted the cradle of the antediluvian humanity and thus the locality where the sacred traditions of Noah and the knowledge of the service of the true God were being preserved. The aforesaid region constituted the centre from which the fathers of the races encountered by Abraham in Canaan had migrated. And knowledge of God was dim, and profanity gross in the degree that

the distance between the new settlements and the homeland was wide, so that the conviction cannot be escaped that, had it been the purpose of God to place Abraham beyond the reach of the demoralizing influence of idolatry, He could have done no better than to permit him to remain where he was. However, let there be no misunderstanding. We do not, of course, mean to deny that God, in calling Abraham, was moved by the purpose to beget and preserve for Himself a people with whom He could perpetually live on a friendly footing. What we deny is that the Lord in order to achieve His purposes was seen to shut up the church militant in an asylum in order that all contact between it and the world might cease. The mode of existence signified by the term *monasticism* is of a kind disapproved of by heaven, and stands for a type of piety in line with Anabaptistic philosophy.

The exponents of the above view in addition to regarding the land of Canaan as a sort of monastery into which Abraham was ordered to retreat to thereupon close the door forever upon a forsaken world, maintain that the family of Abraham constituted in turn the asylum in which the Lord retreated in order to preserve a knowledge of His name. The idolatrous state of the world, it is said, required this step, so that, had the step not been taken, the service and knowledge of the true God would soon have disappeared from the face of the world. In other words, the deciding or commanding cause of the call was not the almighty, sovereign and free will of God, but the prevailing and growing evil tendencies of the age. The raising up of Abraham was a sort of emergency policy adopted to stay if possible the rapid advances of profanity. Such are the sentiments coming to the surface in the following selection:

“Die afzondering van Abraham was noodzakelijk met het oog op de volvoering van den heilsraad Gods. Snel was onder Noachs nakomelingen de verbastering van den waren dienst des Heeren toegenomen. Wel was de kennis van den eenigen waren God niet geheel uitgesloten. Niet alleen toch blijkt Terahs huis van die kennis niet gansch te zijn ontvreemd, en wordt Lot een rechtvaardige genoemd, maar ook in een Abimelech en een Melchizedek wordt eerbied en vreeze gevonden voor den God van Abraham. Maar daarnaast nam de afgoderij hand over hand toe. De krachten en verschijnselen der natuur werden meer en meer met God zelf vereenzelvigd en straks tot goden verheven. En de terafim bij Laban, zelfs nog bij Rachel gevonden, wijzen heen naar een voortwoekerend polytheïsme, dat het licht der kennis van den eenigen waren God verduisterde. Jozua getuigde dan ook later tot Israel: ‘Over gene zijde der rivier hebben uwe vaderen van ouds gewoond, namelijk Terah, de vader van Abraham, en de vader van Nahor, en zij hebben anderen goden gediend’ (Joz. 24:2). Nu is het wel waar, dat Abraham ook in Kanaan stuitte op afgodische stammen, maar daar waren de volkeren hem vreemd en was mitsdien het gevaar voor vermenging minder groot, en ook

was toen 'de ongerechtigheid der Ammorieten nog niet volkomen' (Gen. 15:16). Bovendien zou hun toeneemende afval van God worden gestraft met hun ondergang door het volk der openbaring. *Welnu, opdat de ware kennis niet zou verloren gaan*, maar in een afgezonderden kring tot rijker ontplooiing zou komen, en de belofte des heils niet zou verstikken, maar als een levende kracht zou doorwerken, verwekte God Abraham" (Dr. Sillivis Smitt, *Handboek voor de Heilige Geschiedenis*, deel I, p. 55).

In the above-cited selection the view is clearly expounded that Abraham's constancy is to be explained from the fact that the danger of amalgamation between him and the surrounding Canaanitic world had been reduced to a minimum in that he, in response to the Divine command, had settled in a territory peopled by men to whom he was a total stranger; that, further, the true knowledge of God would have suffered a total eclipse, had this move not been made. His being a stranger, then, was made to constitute the wall shutting him off from the world and its evil influences. The Lord, then, in order to preserve the true religion, shuts himself up within the confines of a single family, and together with this family retreats into a monastery. Such are indeed the modes of thought circulating through the above-cited paragraph together with the one preceding it which reads:

"De roeping van Abraham is een machtig keerpunt in de heilige geschiedenis. Zij leidt ons van het wereldtooneel naar de enge grenzen van het heilige land. De openbaring Gods trekt zich terug van de breede basis van het volkerenleven naar het bijzonder erfdeel van Gods verkiezing. Niet op de werkingen van de algemeene, maar op die der bijzondere genade gaat nu al het licht vallen. Het genadeverbond, in het Paradijs opgericht, treedt sterk op den voorgrond tegenover het natuurlijk verbond, dat met Noach gesloten was. De breede stroomen gaan zich verenigen in een smalle bedding, om in de volheid der tijden weer tot alle volken en natiën te worden teruggeleid."

To the criticism already brought to bare on the above-presented view of the purpose of Abraham's calling, the following addition must be made. Attending to the above-cited selections, the discovery is made that the period ending with the flood is said to be one of common grace. It is a period characterized, so it is held, by a universal display of Divine grace, effecting all men, — a grace especially operative in the checking of sin. However, the Divine attempt to stay the progress of corruption must be admitted to have ended in a dismal failure, for the antediluvian race soon degenerated in all its branches. Failing to accomplish what He set out to do in the larger area, the Lord retreated from the compass of the world into the family circle of Abraham to preserve the true religion. The question cannot be quelled, if the Lord failed to keep His house in order in the world at large, what was there that could serve as a guarantee that His efforts would meet with better success in the smaller circle. Further,

it is not altogether true, as will be shown in the sequence, that with Abraham God was seen to retreat from the entire compass of humanity into the inner circle of a single family. Further, that the Lord must order Abraham to emigrate to Canaan in order to preserve, by means of a natural estrangement, the true knowledge, is absurd and shown up to be false by the subsequent history of the church. Abraham become the father of a people constituted of children of the flesh as well as of children of the promise. The two groups constituted one family and continued to dwell in the same land. If it be true that the holy seed must perish if living in close proximity to its fleshly kindred, the Lord would be repeatedly compelled to separate *locally* the wheat from the chaff and to transport the former to new regions. The plain teachings of Scripture are that the local separation will not be made until the day of Christ. In the mean time, the prayer of Christ is not that "Thou shouldest take them out of the world, but that Thou shouldest keep them from evil" (John 17:15). In fine, the entire view to the effect that God was compelled to retreat with Abraham into a monastery is a thought-structure reposing upon a basis constituted of Pelagian and Anabaptistic tenets. It is the outgrowth, further, of an extremely superficial conception of Abraham's mode of life, to wit, that of a stranger, in the land of Canaan. Yet, strange to say, the exponents of the theory of common grace, who pride themselves on having hatched out a world and life view uncontaminated with the contagion of Anabaptism, have clasped to their bosom the above-cited view. In Borstius' *Primer of Bible Truths* by Revs. H. Beets and M. Bosma, one happens upon the following question: "What did God do to preserve the true religion? Ans. God called Abram apart to preserve the true religion."

What then may have been the purpose of the call? In replying we set out with the assertion that if this subject is to be brought to a successful issue, a distinction must be drawn between Abraham and the race of which he was to become the father, and the former be dealt with separately respecting those purposes of God of which his life and mode of existence was seen to be a realization. Abraham then must be set apart and viewed as a personage rendered by God's grace capable of serving in some special manner the interests of heaven. This having been done, we will be ready to institute an investigation into the ultimate goal toward which the Lord was moving when He attached to Himself a single individual and his promised seed.

What then may have been the near purpose of the call? Why was Abraham bid to take up his residence in the land of Canaan? For one thing, to dwell in this dark and sin-stricken region as the walking altar of Jehovah, as the friend-servant of the Most High, as one emitting in this dark area the pure light from heaven, as the espouser, finally, of the cause of God. Abraham, therefore, in agreement with his calling, builded an altar to the Lord in every important district

of the land where he would temporarily settle. "And Abraham passed through the land unto the place of Shichem, unto the plain of Morah . . . and there builded he an altar unto the Lord, who appeared unto him" (Gen. 12:7). "And he removed from thence unto a mountain east of Bethel . . . and there he builded an altar unto the Lord, and called upon the name of the Lord" (Gen. 12:8). "And he went on his journeys from the south even to Bethel, unto the place where his tent had been from the beginning: and there Abraham called upon the name of the Lord" (Gen. 15:3). "Then Abram removed his tent, and came to dwell in the plain of Mamre, which is in Hebron, and build there an altar unto the Lord" (Gen. 15:18). This building of altars and calling upon the name of the Lord are acts constituting a public worship and amounts on the part of Abraham to a confession of the name of Jehovah before a race of men who had changed the glory of this name into an image made like unto corruptible man and the truth of God into a lie. However, traces of native piety still remained as is evidenced by the appearance of such personages as Melchizedek. Be this as it may, the population as a whole was a seed of evil doers that had made a beginning of corrupting its way before the Lord. Such certainly is the implication of the Divine notice to the effect that "the iniquity of the Amorites (a name signifying the most powerful tribe of the Canaanites and standing here for the whole people) was not yet full" (Gen. 15:12). Abraham's task is then clear. In Canaan he, as well as the church of Christ of any period, is made to encounter the wiles of the devil, and to wrestle against principalities, against powers, against the rulers of the darkness of this world, against spiritual wickedness in high places. He shall therefore take to himself the whole armour of God, that he may be able to stand in the evil day, and having done in to stand. Abraham in Canaan was as a sheep among wolves and as a lone sheep had to fight the good fight of faith, be strong in the Lord and in the power of His might. It is by a contest of this kind that the Lord worketh in His people constancy and patience and that hope that knows how to rejoice in the hope of the glory of God. Abraham had to be led into an environment where his choice of God would constitute the other side of his rejection of Satan, the world and that which is out of the world. Such an environment was the land of Canaan.

Abram's sojourn in Canaan had, to be sure, a meaning for the Canaanites. He being the walking altar of God, the city of light upon a hill, his appearance in the land of promise meant that the apostate tribes he encountered were being brought in contact with one radiating the light from heaven, one declaring by the life he lived the glories of God in the light of which the seared conscience of the sinner regains its voice to corroborate the Divine testimony to the effect that man is obliged to eschew evil and serve the living God. The subsequent history of the Canaanites show that this

light was to them a savor of death unto death. They were made to see that they might not see and to hear that they might not understand. Even so, when the last of the patriarchs finally departed for Egypt, Canaan was more than ever without excuse.

That the patriarchs' presence was known throughout the borders of Canaan is more than likely. For, to begin with, they lived a nomadic life, roaming the regions of the country whose borders they had entered. They had much cattle and were attended by many servants as is evident from the fact that Abraham was able to mobilize an army of three hundred men. Such a company would most certainly attract attention. So it did. And the kings of the land, seeing them, deemed them rich, and powerful, ranked them with princes, and feared them.

So, then, at least one of the reasons for the call was to provide Canaan with a fresh revelation of God in order to deprive, with a view to the coming judgment, the native tribes of every excuse. However, from the notices of Scripture we gather that there were those among the Canaanites who, drawn by the light Abraham emitted, blessed him and the name of his God, and were therefore blessed by his God. Such a one was Melchizedek, king of Salem, whom Abraham encountered on his return from the slaughter of the kings. So it appears that the aversion to the effect that the Lord retired from the whole compass of the race of Noah to the inner circle of the family of Abraham is a statement in the need of considerable modification. Fact is, that Abraham, as was said, was rendered by grace the defuser of a light serving as the vehicle of true knowledge — a light condemning the world in which the patriarchs moved yet drawing to it as many of the aforesaid race as the Lord had known before the world's foundations. That the theocracy especially at a latter date attracted as well as repelled is a proposition resting on solid ground. That there were found in the heathen world who blessed Abraham and the people of which he became the root and the representative can be proven. Their number may have been small, yet they were there. This is a matter, however, to which we hope to do full justice in another connection. What we emphasize now is that Canaan was a monastery neither for Abraham nor for his seed. Both the Israel that was brought up out of Egypt and Abraham found this land upon their arrival in it infested with Canaanites, upon whom both this people and its father had to make war. Abraham's struggle, however, was purely a spiritual one; his sword was the word; his shield the shield of faith. Not upon him but upon his posterity devolved the task of renovating this land from its accursed inhabitants. There always remained, however, heathen nation among and about Israel, so that Canaan never became for it a region where it was not exposed to temptation. Throughout their entire career, the children of Israel were placed in a position to choose whom they would serve, whether the god which their fathers served that were on the

other side of the flood, the gods of the Amorites in whose land they dwelt, the gods of the tribes occupying the lowlands and the plain, or, the Lord God of Israel. Doing the former, they would come to grief. Cleaving unto the Lord, they would be "like a tree planted by the rivers of water, that bringeth forth his fruit in his season, whose leaf fadeth not and who prospers in all that he doeth." The land of Canaan was indeed meant to be a territory cleansed from the pollution of idolatry, a region ridden of the tribes that had corrupted the land. The point is, however, that the task of exterminating these tribes was one in which the children of Israel must participate. The Lord will indeed convert Canaan into a safe dwelling place for His people, but this people in turn must be willing to convert Canaan into a house fit for its God. In fine, Israel, during the entire period of its national existence, was placed in an opportunity to fight the battles of Jehovah its God within its own borders and on its frontiers. The land of Canaan was no region in which a house-cleaning campaign had been in progress and completed before Israel took possession of it, but a house still occupied when Israel stood before its door. This door was battered down by the Lord alone (the capture of Jericho). Israel, thereupon was bade to enter and to expell in the strength of Jehovah the remaining occupants. To the extent that this people was faithful in the execution of its charge, did Canaan become a land where the smoke of incense burnt to false gods, no longer poisoned the atmosphere. If this is true, and it is true, the view to the effect that God in order to preserve the true religion retreated with and in Abraham and his seed from the plain of battle, into a region beyond the reach of the evil influences of idolatry, a region where the devil went not about as a roaring lion seeking his prey, a region, therefore, bearing all the earmarks of a monastery, — if what is presented above is true, this view falls to the ground. The idea that God saves his children by removing the temptation, the trial of faith, instead of strengthening them for the test of their love to which He submits them, is most certainly in conflict with the method of God as we learn to know it from Scripture. It was God who planted in the garden of Eden the tree of knowledge of good and evil. He is said, further, to have tempted Abraham by ordering him to offer his only son Isaac, Gen. 22:1. The Lord *proved Israel* by leading them to the bitter waters of Marah, Ex. 25:15; by raining bread from heaven for them and by thereupon charging them to go out and gather a certain rate every day, Ex. 16:4; by declaring unto them His law from the summit of the Mount, Ex. 20:20. In order to prove Israel, to know what was in his heart, whether he would keep His (the Lord's) commandments or no, the Lord humbled him (Israel) and suffered him to hunger, and fed him with manna, which he knew not, neither his fathers "that he might make thee know that man doeth not live by bread only, but by every word that proceedeth out of the mouth of

the Lord doth man live. Thy raiment waxed not old upon thee, neither did thy foot swell, these forty years. Thou shalt also consider in thy heart, that as a man chasteneth his son, so the Lord thy God chasteneth thee. Therefore shalt thou keep the commandments of the Lord thy God, to walk in his ways and to fear him . . . Who led thee through that great and terrible wilderness, wherein were fiery serpents, and scorpions, and drought, where there was no water; who brought thee forth water out of the rock of flint; who fed thee in the wilderness with manna, which thy fathers knew not, that he might humble thee, and *that he might prove thee, to do thee good at thy latter end . . .*" (Deut. 8:3-16). Further, if a prophet should arise among the children of Israel, or a dreamer of dreams, and would give them a sign or a wonder, and the sign or the wonder should come to pass, whereof he spake unto them, saying, "Let us go after other gods, which thou hast not known and let us serve them," it was that the Lord their God *might prove them*, to know whether they loved the Lord their God with all their heart and with all their soul, Deut. 13:1-4. The Lord purposely refrained from driving out from before Israel the nations which Joshua left when he died, that through *them he might prove Israel*, whether they will keep the way of the Lord to walk therein, as their fathers did keep it, or not, Judges 2:22. Again this Scripture: Now these are the nations which the Lord left, *to prove Israel* by them, even as many of Israel as had not known all the wars of Canaan; only that the generations of the children of Israel might know, to teach them war, at the least such as before knew nothing thereof; namely, the lords of the Philistines, and all the Canaanites, and the Sidonians, and the Hevites that dwelt in mount Lebanon, from mount Baal-hermon unto the entering in of Hammath. *And they were to prove Israel* by them, to know whether they would harken unto the commandments of the Lord, which he commanded their fathers by the hand of Moses, Judges 3:1-4. And of Hezekiah it is recorded that of the princes of Babylon, who sent unto him to inquirer of the wonder that was done in the land, God left him, *to try him*, that he might know all that was in his heart, II Chron. 32:31. These same sentiment come to the surface in the writings of the apostles. Paul glories in tribulation: knowing that "tribulation worketh patience; and patience experience; and experience hope, and hope maketh not ashamed; because the love of God is shed abroad in our hearts by the Holy Ghost which is given unto us" (Rom. 5:3-6). James urges his brethren to count it all joy when they fall into divers temptations; knowing this that the *trying of their faith worketh patience*, James 1:2. And Peter, finally, speaking of the hope of the children of God, says: "Though now for a season, if need be, ye are in heaviness through manifold temptations: *that the trial of your faith*, being much more precious than of gold that perishes, though it be tried with fire, might be found unto praise and honor and

glory at the appearing of the Lord Jesus Christ" (I Pet. 1:7).

The view, then, that the Lord places his children beyond the reach of the temptor in order to lessen the danger of apostacy is seen to be in violent conflict with the current teachings of Holy Writ. Trial, temptations constitute the spiritual gymnastics for the believer and are, for this reason, absolutely needful. Not the faith and love that says yes because it lacks the opportunity to say anything else, but the faith that abides when submitted to the test, that grapples with the forces of iniquity and overcomes, — this is the faith that brings into relief that the Father's hold upon his children is of a kind that no one can pluck them out of His hand. It is the tried faith, therefore, that is found unto praise and glory at the appearing of Christ. In its deepest sense the view that God shut up Abraham in a monastery is a denial of the absolute sovereignty of God. The view involves its exponents in a most degrading conception of God.

Abraham, then, as a sojourner in Canaan must assert himself as the friend of God and a hero of faith. And the call that came to him was fitted to send him on along a path that could serve as heaven's means of drawing out of him and bringing into relief the piety and faith that had been implanted in his bosom. Such even was at least one of the very purposes of the call as such and the promise attached to it, which we now first of all shall consider. Said the Lord God to him: "Get thee out of thy country, and from thy kindred, and from thy father's house, unto a land that I will show thee." To the above command was attached the promise to the effect that of him the Lord will make a great nation, will bless him, make his name great. He shall be a blessing. Those blessing him the Lord will bless, those cursing him will likewise be cursed by heaven.

Such was the content of the *original* call and the first promise — a call and a promise which must be kept apart from the later additions and considered by itself. Let us do so. The implications of this promise will be dealt with in another connection.

The matter which we must now emphasize is that the immigrating Abraham is a most unique spectacle of his day. What was there that made him so? In replying we set out with the observation that his immigration as such, separated from all the attending circumstances, was not an uncommon sight. For it occurred in an epoch of immigration. Centuries before new nations had been forming. Time and again colonists had quit the plains of Mesopotamia pushing one another further west and east, each distinct group finding his ordained place in the world. Scripture informs us that the original resolve of this post-diluvian race had been to prevent themselves from being scattered over the face of the earth, that the building of the tower of Babel represented an attempt to carry out the resolve, that because of the confusion of tongues, however, the attempt ended in failure. The kind of

confederacy contemplated could not be tolerated by the Lord for it was to be a compact defying the authority of heaven, and having for its aim the preservation and salvation of humanity by means other than those ordained by God. That the above-cited manner of Divine interference should have halted these men in their attempt at organization by compelling them to scatter, is not difficult to see. What happened is that the new humanity was split up into a number of distinct social units between which no intercourse and co-operation was possible because of the diversity of speech. Interests likewise necessarily ceased to be common and became diverse. The result was estrangement between the various groups, which soon developed into hostility. Ere long the one group was seen to pitch itself over against the other. In the ensuing struggle the stronger would prevail and the weak pushed farther away from humanities' new cradle, would voluntarily set out in quest of new territory impelled by such natural impulses as hunger, self-preservation, love of adventure or conquest. The only solution for the sudden and violent restlessness of that age is the confusion of tongues. The movement once begun would continue on an ever larger scale. Abraham's immigration as such, so it appears, was in keeping with the trend of that day. Further, the promise, when separated from its divine source — the Lord — was at least *in part* of a kind that would appeal even to the carnal mind. Many a one, otherwise disinclined to move, would be quick to respond to a request of his earthly sovereign to take up his residence in a new territory if he could feel certain that in the new regions he would attain to fame, and become the father of a new nation.

Further, let it be said in this connection that the faith required to lay hold on the original promise was not as great as the faith needed to embrace the additions that were made later on. Abraham, to begin with, was ordered to settle in a land that God would show him. However, he was not aware at this juncture that this land was already occupied. Not until he encountered the Canaanites in the plain of Morah did he know that the land the Lord had selected for him was already settled. This is evident from the fact that the statement to the effect that "the Canaanite was then in the land," occurs after the record to the effect that Abraham passed through the land unto the place of Shichem, unto the plain of Moreh. Thereupon one may read, "And the Canaanite was then in the land." What is more, the Lord, though assuring Abraham at the outset that of him He would make a great nation, refrained from adding at this time that Sarah his wife — a woman even at that time far past age — should become the mother of this seed. The reason for these omissions is not far to seek. Abraham stands at the beginning of his special career. Compared with the Abraham of the latter period, he is but a babe in Christ, and is dealt with accordingly. The Lord in His wisdom places before him such food as he can digest.

Once more we ask the question, in what respect was

the immigration of Abraham an altogether unique spectacle? Let us see. Abraham at this time was seventy-five years old, and Sarah had attained to the age of sixty. At this age the adventurous spirit of man is dead, ties of kindred are reluctantly broken and settled possessions given up with difficulty. It is a season of life characterized by a well-developed inclination to retreat from the very active pursuits of life to enter upon a scheme of existence congruous with the age attained to. Abraham, it is clear, is asked to do the thing from which his nature must have shrank. Further, he shall get him into a land the *Lord will show him, not knowing whither he is going*; (Heb. 11:8) respond, without being in a position to pass judgment on the wisdom and advisability of the course he was bid to enter upon, follow, then, the directing finger of heaven blindly, that is, with the outcome lying beyond the range of his observation. However, by the grace of God he rises to the occasion. He went out, *not knowing whither he went*.

Further, the promise, accompanying the Divine injunction was constituted of elements which, though alluring as such, were nevertheless characterized by a certain indefiniteness. What is to be the specific character of the promised greatness? Who is to become the mother of the promised seed? Sarah, who was without child, and whose age had carried her far beyond the season of child-bearing? These were matters upon which no light *was at first shed*. Further, the promise of a prodigious posterity was one to which a carnal mind would attach no significance for the reason that its fulfilment was dependent upon factors over which man has absolutely no control. Within certain limits man can imagine the near future, determine what shall be done on the morrow, and expect to be in a position to accomplish what is in his heart. The fruitfulness of the womb, however, is a matter concerning which man has least to say. Especially in the case of Abraham did this particular promise seem most unlikely of realization if dissociated from the Almighty. However, the *entire* promise, for reasons already given, was fitted to impress the carnal mind as a fanciful, grotesque production of a pious dreamer, the musings of a religious fanatic. The promises of being made a great nation of, and of being constituted one in whom all the nations of the earth will be blessed are of a kind of which anyone devoid of grace must needs stagger. But why should predictions of this kind failed to have set in motion such to whom only the things seen constitute the priceless pearl? Surely, every nation has its father, so that the thing promised was known to have happened before. The answer is ready: the natural man refuses to attach any value to a prediction directed to him by the Lord God and that for the reason that he refuses to recognize God as an authority. It is said that the natural man refuses to surrender things seen for the unseen things. This, to be sure, is most true, providing the term *unseen things* be used to designate the things of the other world

which remain hidden until the day of Christ, and can not therefore be approached by the physical organs of sense. However, it often happens in the world that seen things are relinquished for things unseen. It happens as often as a European immigrates to America because he believes on the basis of a *human testimony* that the unseen land is a better place to live. Men today put their money into concerns or transactions. They make great ventures and sometimes risk all they have. And thus they sacrifice the thing seen — the money at hand — for the things unseen — the large returns they expect to reap. This they do because they have faith, — faith in the testimony of a *fellow human* that the venture is safe, or faith in their own ability to imagine correctly the future, to say with reasonable accuracy what is going to happen, and what not, ability to sift probabilities and chances, and to weight commercial prospects. But what men refuse to do is to make a venture and to risk all or anything at all on the basis of the *testimony of God* that the venture is safe, and is sure to bring worthwhile returns.

Abraham, however, did this very thing, to-wit, surrender his seen world — the good land where he lived, settled possessions, the expectations of friends, advancement among men — for things unseen — an unknown land, a great name, a prodigious posterity — on the basis of the *testimony of God* to the effect that this unseen world would be brought near to him. Believing he hopefully goes on into the unknown. The moving principle of this immigrating Hebrew was faith in God. Now faith is the substance of things hoped for and the evidence of things not seen. To the things hoped for — the things unseen — faith lends substance, and is the evidence so that they become as real to the believer as the things of physical sight. It was faith, then, that enabled Abraham to contemplate the contents of the promise, preposterous to the carnal mind, as a grace of God to which he would be joined. For faith says that nothing is too wonderful for God, and no sacrifice too great. It was faith, then, that rendered this immigrating Hebrew a spectacle one of his kind. It was faith in a Divine promise, a faith for which no self-denial was too great; a faith willing to stake all and to count all that was promised sure and certain in that God had spoken; a faith regarding all things loss in order that God might be gained, and thus going forward into a desert in view of the promised land beyond.

Abraham saw that God had something for him to do and therefore places himself at His disposal. And let Him choose his destination. Though he had good land where he was, when he learned that God wished him elsewhere he went. Thus did he put his faith to the test.

All men, so we saw, have a confident hope in the (earthly) future and therefore make sacrifices in order that some larger good may come to them. What sacrifice have you made that has for its reason the promises of God, the death and ascension of Christ? In

what are you poorer in this world that your reward may be greater in heaven? For know well that the opportunity for the test of faith that was Abraham's is ours as well. Says our Lord, "Follow Me, and every one that forsaketh houses, or brethren, or sisters, or father, or mother, or wife, or children, or lands, for My name's sake, shall receive a hundredfold, and shall inherit everlasting life." You will interpolate, I know, that the call directed to Abraham applied only to him, that consequently we need not forsake houses and brethren and the like to gain Christ. Very true in a sense. However, these houses and lands and friends and brethren *may* be standing between us and Christ, may constitute the smoke-screen shutting off our view of heaven, or the weight retarding our progress, and exerting upon us a reverse pull so that we retrogress in the direction of the regions of eternal night. In view of this, Christ spoke as He did.

G. M. O.

IN MEMORIAM

Op den 2den October 1929 behaagde het den Heere om tot Zich te nemen onze geliefde Vader, Groot- en Overgrootvader,

ALBERT L. BRUNSTING,

in den ouderdom van 78 jaren, 8 maanden en 1 dag.

Zacht en kalm ontsliep hij in zijnen Heer en Heiland, dien hij in zijn leven met blijdschap des harten gediend had.

Schenke de Heere ons den rijken troost die Hij in Zijn Woord ons beloofd heeft.

Namens de bedroefde kinderen en familie,

Mr. en Mrs. A. L. Brunsting
Rev. en Mrs. L. Brunsting
Mr. en Mrs. Henry Brunsting
Mr. en Mrs. Ed. Van der Werff
Mr. en Mrs. D. Van Maanen
Mr. en Mrs. Henry Van Maanen
En 28 kleinkinderen en 3 achter-
kleinkinderen.

Hull, Iowa.

EEN KIND DES LICHTS

't Is geen geringe zaak
Een kind des lichts te heeten.
Leef dan in teederheid
Voor 's Heeren aangezicht.
Dat ieder, die u ziet,
Het aan u moge weten,
Dat gij het licht bezit
En wandelt in het licht.
Daar is een heilige glans,
Die van den hemel daalt
En op het gansch bestaan
Van wie God liefheeft straalt.

HET BEGIN VAN EEN ZACHTEN DOOD

Uit het verslag van de vergadering van Classis Grand Rapids West der Christelijke Gereformeerde Kerken, gehouden 10 en 11 Sept. l.l., merkten we, dat deze Classis reeds bezig geweest is, om het besluit der laatste Synode dier Kerken, de orde van eeredienst betreffende, een zoo zacht mogelijken dood te laten sterven. Zij heeft een verzoek in gereedheid gebracht, dat aan de volgende Synode gericht zal worden en dat luidt als volgt:

"a. Dat de Synode de kerk attent make op het feit, dat Art. 70, H. 5, Acta 1928 niet absoluut eischt, dat de Nieuwe Orde van Eeredienst worde ingevoerd. Het dringt er slechts op aan, toch (moet zijn *doch*) alleen in zoover dat (moet zijn: *als*) de vrede en welvaart der gemeente het toelaat.

"b. Dat de Synode de invoering van de Orde van Eeredienst aan de kerkeraden overlate met het oog op den vrede der kerk en om de consciëntiën niet te binden.

"c. Dat de Synode de kerkeraden aanspore om zoo spoedig mogelijk de Orde van Eeredienst in gebruik te nemen met het oog op de gewenschte eenheid in de eeredienst in onze Kerk."

Punt a is een poging om de eere van de Synode op te houden, en vooral om den schijn te behouden, dat zij haar besluiten nog steeds voor vast en bondig wil gehouden hebben, ook dan als ze niet worden uitgevoerd.

Zoo was het immers met de Drie Punten van 1924?

Zij moesten voor vast en bondig gehouden worden. En wie zich aan die Synodale bepalingen niet wilde onderwerpen, werd eenvoudig de deur der Kerken uitgezet. Destijds had de Synode niets anders gedaan dan een drietal punten aannemen. Er was niet eens op aangedrongen, dat ze ook zouden worden gehandhaafd. Twee betrokken broeders, die van alle zijden beschuldigd waren geworden, werden door de Synode niet eens lastig gevallen. Ze behoeften niets te beloven. Ze werden niet eens ter verantwoording geroepen. Hun zaak werd door de Synode niet eens aanhangig gemaakt bij hunne kerkeraden. Maar toen werd er van alle kanten geschreeuwd: wat de Synode besluit moet voor vast en bondig gehouden worden!

Thans ligt er weer een besluit der Synode.

Het besluit van de Nieuwe Orde van Eeredienst, inhoudende de veel besproken absolutie.

De Synode besloot zulk een nieuwe orde van eeredienst in te voeren. Die orde gold voor alle Christelijke Gereformeerde Kerken. Zelfs werd er bij uitgesproken, dat het invoeren van zulk een orde niet mocht worden overgelaten aan de verschillende kerkeraden. Men wilde eenheid. De eeredienst moest in alle kerken zooveel mogelijk gelijk zijn. En om de uitvoering van dat besluit te verzekeren en te bespoedigen, besloot de Synode er nog wel bij, dat de verschillende kerkeraden en predikanten de noodige stappen zouden nemen, om die nieuwe orde in te voeren, en dat de verschillende classes de handen van kerkeraden en predikanten in

dien arbeid zouden versterken, vooral door de kerk-visitatores.

Zoo ligt daar het besluit der Synode.

Doch er kwam tegenstand.

Reeds op den vloer der Synode werd er een aanzienlijk aantal protesten ingediend tegen dit besluit. Het liet zich aanzien, dat de classes Hudson en Pacific zich aan het besluit wel niet zouden storen en er niet op zouden aandringen bij de kerkeraden, onder haar ressorteerende, dat de orde zou worden ingevoerd.

Ook later werd er veel over geschreven en tegen gesproken.

Dr. Beets schreef er tegen in *The Banner*. Ds. G. J. Haan gaf er een brochure tegen uit.

Het laat zich vermoeden, dat er niet veel uitvoering aan het besluit gegeven werd.

We wagen het om uit te spreken, dat een overgrote meerderheid van de kerkeraden zich aan het besluit niet eens hebben gestoord. Wij weten, dat er gevallen zijn, dat de zaak onderworpen werd aan eene stemming door de gemeente en deze bij meerderheid van stemmen besloot de orde van eeredienst niet in te voeren. Het bleek dus, dat in dit geval de Synode iets besloten had, dat de Kerk niet wilde, iets, dat zich natuurlijk gemakkelijk als mogelijk laat denken.

Maar nu komt de vraag: wat wordt er nu van de oppermachtige Synode?

De besluiten der Synode moeten toch voor vast en bondig gehouden worden!

Dat staat wel vast en moet gehandhaafd blijven!

Edoch, de Synode kan toch al die kerkeraden en predikanten, die zich aan heel het besluit niet hebben gestoord, niet even buiten de deur zetten, zooals Classis Grand Rapids East en West dat deden in 1924? Als het nog aankomt op een of twee kerkeraden, gaat het nog om de oppermachtigheid van Synodale besluiten te handhaven. Maar hier geldt het zoovelen.

Doch, aan den anderen kant, het gaat toch ook niet aan, om toe te staan, dat een besluit der Synode eenvoudig wordt veronachtzaamd. Waar zou dat heen?

Welnu, Classis Grand Rapids West weet raad. De volgende Synode verklare de besluiten van de vorige in dier voege, dat deze het niet zoo ernstig heeft gemeend. Zij heeft niet besloten, dat deze orde van eeredienst zou worden ingevoerd. Zij heeft ditmaal geen bindend besluit gemaakt. Zij heeft er alleen bij predikanten en kerkeraden op aangedrongen, om stappen te nemen tot de invoering van de nieuwe orde. 't Was geen gebod. De Synode van 1928 is niet opgetreden met handhaving van haar macht in betrekking tot die orde van eeredienst. Dat had ze wel gekund. Doch ze heeft dit geheel vrijwilliglijk niet gedaan. Daarom drong ze slechts aan. Dit spreke de volgende Synode nu eerst uit. Dan is alles in orde!

Dan blijft aan den eenen kant de eere der Synode gehandhaafd. Want als ze zelf besloten heeft, dat haar besluit niet bindend is, dan kon immers niemand zich gebonden gevoelen?

En aan den anderen kant blijven dan de predikan-

ten en kerkeraden gehandhaafd, die zich eenvoudig niet aan eenig besluit der Synode hebben gestoord. Ze hebben de eere der Synode niet aangetast.

De Synode keere de huik naar den wind, en het is weer alles in orde.

Het begint iemand wel eens een beetje te duizelen, als hij niet zoo snel kan meedraaien als kerkelijke heeren dit soms kunnen. Is er dan werkelijk geen Synodaal besluit om een nieuwe orde van eeredienst in te voeren in alle Christelijke Gereformeerde Kerken. Ja, toch! Het is waar, dat de Synode er tevens op aandrong bij predikanten, kerkeraden en classes om de noodige stappen te nemen, tot de uitvoering van het besluit. Doch dit laatste kwam er bij, werd *bovendien* nog besloten. De Synode nam de nieuwe orde van eeredienst aan. Dat is één besluit. Was dat besluit ook bindend? Dat is de vraag. Als de Synode een orde van eeredienst aanneemt, doet ze dit dan uit pure aardigheid, of om zulk een orde naar een museum van oudheden te sturen, of om haar ingevoerd te hebben in alle kerken? Het laatste natuurlijk.

Goed, maar alle Synodale besluiten zijn bindend. Ergo, dit ook. En het volgt vanzelf, dat alle kerken verbonden waren om deze nieuwe orde in te voeren.

Daar komt nog bij, dat de Synode ook nog besloot om uit te spreken, "dat de regeling van den publieken eeredienst niet mag worden overgelaten aan de individuele kerken, daar ons bestaan als kerkverband eischt, dat er eenheid van leer, tucht en eeredienst zal zijn," Art. 62, A, B, A, 3.

Is dat besluit ook bindend?

Indien ja, dan heeft de Synode van 1928 de regeling van den eeredienst eenvoudig uit de handen genomen van de kerkeraden en het recht daartoe alleen aan zichzelf toegekend. Dan waren de verschillende kerkeraden gebonden om dit recht aan de Synode te laten. Dan mochten deze delibereren over de noodige stappen tot de uitvoering van dit Synodaal besluit, ze konden zeker niet besluiten over het al of niet invoeren van de nieuwe orde van eeredienst. En als ze dit laatste nu toch gedaan hebben, zelfs de zaak aan de stemming der gemeente hebben onderworpen, geweigerd hebben om dit recht aan de Synode toe te kennen en het besluit uit te voeren, hebben ze zich dan ook vergrepen aan een bindend besluit der Synode?

Maar er is *periculum in mora* zou Dr. Beets wel zeggen!

Daarom zal de Synode van 1930 waarschijnlijk wel uitspreken, dat die van 1928 het niet zoo ernstig heeft gemeend, dat zij haar besluit niet bindend heeft gesteld.

Punt b. komt wel een weinig in conflict met punt a. Het laatste wil immers, dat de Synode uitspreke, dat die van 1928 het besluit niet bindend heeft gemaakt. Indien dat waar is, dan heeft de Synode van 1928 het immers reeds overgelaten aan de verschillende kerkeraden om het uit te voeren, ja dan neen. Waarom zou de Synode van 1930 dit dan nog eens weer besluiten? Of heeft de classis misschien zelf gevoeld, dat punt a.

eigenlijk wel een leugentje om bestwil is? Het schijnt haast zoo.

Maar in elk geval wil de classis, dat na 1930 er geen twijfel meer aan zal bestaan, dat het naar Synodaal besluit overgelaten is aan de kerkeraden om de orde in te voeren of niet in te voeren.

Feitelijk komt dit hierop neer, dat de Synode zal gaan zeggen tot de kerkeraden: wilt gij mijn besluit niet invoeren, goed, dan zal ik wel besluiten, dat gij het niet behoeft! Ik laat het aan u over!

Nu ligt het wel in den aard der zaak, dat, indien dit alzo wordt besloten en het overgelaten wordt aan de individueele kerkeraden, om de nieuwe orde al of niet in te voeren, dat zij niet wordt ingevoerd door het overgrootste deel der kerken. Dat is immers reeds gebleken. Men wil die nieuwe orde met haar absolutie niet. Dan sterft het besluit der nieuwe orde een wreeden plotselingen dood!

Maar dit moet ook niet.

Daarom komt punt c. er nog bij: de Synode spore de kerkeraden aan om zoo spoedig mogelijk de nieuwe orde toch in te voeren met het oog op gewenschte eenheid!

Natuurlijk zal dit geen probaat middel blijken om de orde in het leven te behouden. Zij gaat zeker sterven.

Maar zij sterft een zachten dood. Is hare invoering eenmaal aan de kerkeraden overgelaten, dan kan de Synode hare handen wasschen en heeft zij er gelukkig niets meer mede te maken.

Het verzoek van Classis West betreffende de nieuwe orde van eeredienst is het begin van haar zachten dood.

En dit is jammer voor die kerken.

Want, inplaats van eenheid in den vorm van eeredienst komt er dan door dit besluit nog meer verwarring. Sommige kerkeraden zullen de nieuwe orde handhaven, anderen zullen haar veroordeelen en weigeren haar in te voeren.

Daarom meenen wij dan ook, dat we een beter advies hebben voor de Synode van 1930 betreffende dit stuk. Het is dit:

“De Synode lichte dat deel van de Nieuwe Orde van Eeredienst, dat betrekking heeft op de absolutie, er uit en adviseere dan aan alle kerkeraden om de aldus veranderde nieuwe orde in te voeren.”

Gronden:

1. Ons volk heeft getoond, dat het nog niet Roomsche genoeg is, om rijp te zijn voor de Absolutie, en hierover spreekt de Synode hare hartelijke blijdschap uit.

2. Naar zuiver Gereformeerd Kerkrecht moet een Synode niet gebiedend, maar adviseerend optreden tegenover de kerkeraden.

Wij durven voorspellen, dat uit zulk een besluit veel goeds zal voortkomen en dat de kerken tamelijk gemakkelijk tot eenheid van vorm in haar eeredienst zullen worden gebracht, als onze raad wordt opgevolgd.

Probeer het maar eens, Synode van 1930!

H. H.

VERKEERDE VOORSTELLING

In het nummer van *The Banner*, 26 Juli l.l. schrijft de redacteur een artikel onder het opschrift “Een vol Evangelie,” waarop we thans even willen reflecteeren, opdat een verkeerde voorstelling, die hij daarin geeft, mag worden weggenomen en ze verder geen kwaad doe.

De schrijver noemt daar, als een der wezenlijke en onmiskenbare elementen van een vol evangelie, de invitatie, de uitnoodiging. Daarop hebben wij op zichzelf niets tegen, mits zulk eene uitnoodiging maar geen Pelagiaansch karakter aanneemt. Ook meenen wij, dat zulk een uitnoodiging er maar niet altijd bij mag worden gesleept in elke preek, onverschillig wat de tekst is, waarover men preekt. Gemeenteprediking moet bediening van Gods Woord blijven naar een bepaalde tekst en voor een bepaalde gemeente. De Schrift komt lang niet altijd met die zoogenaamde uitnoodiging. En ze behoort, naar onze hartelijke overtuiging ook niet aan elke preek te worden vastgeplakt. Maar vooral in verband met sommige teksten mag die uitnoodiging niet ontbreken. Doch ook dan moet goed duidelijk uitkomen, dat ze niet bedoeld is in Arminiaanschen zin, dat geen mensch ze kan aannemen en opvolgen dan door almogende genade Gods, dat hare opvolging alleen vrucht is van Gods werking in het harte. De uitnoodiging in vele preeken is eenvoudig Arminiaansch. Men levert dan een tamelijk Gereformeerde preek, maar in de zoogenaamde toepassing komt dan de uitnoodiging en dan wordt plotseling elk Gereformeerd beginsel vergeten en geloofend en wordt men zoo Arminiaansch als een Remonstrant het maar wenschen kan. En dit mag niet. Dit is spelen met de waarheid.

Doch afgedacht daarvan hebben we geen bezwaar tegen die uitnoodiging van het volle Evangelie.

Doch dan schrijft de redacteur van *The Banner*:

“Het derde wezenlijke element in het volle evangelie is de uitnoodiging. Evangelie beteekent blijde boodschap, goed nieuws. De prediker, die niets anders doet dan het verhaal van Jezus' lijden en dood verkondigen en deze feiten verklaren, zonder dat hij den zondaar roept tot geloof en bekeering, zonder dat hij aan allen zonder onderscheid de ernstige uitnoodiging in Gods naam, om deel te nemen in de zegeningen des heils, brengt, kan niet gezegd worden den vollen raad Gods te verkondigen.

“Sommigen verklaren dat de goddelijke uitnoodiging alleen tot de uitverkorenen komt. Doch daar niemand zeggen kan, wie de uitverkorenen zijn onder degenen, die nog onbekeerd zijn, komt dit op hetzelfde neer als te ontkennen, dat er een uitnoodiging des Evangelies is. Deze uitnoodiging of aanbieding moet gebracht worden tot allen, die het Woord hooren, met denzelfden ernst en aandrang, die Jezus en de apostelen kenmerkte.”

Nu willen we aannemen, dat in dit schrijven de redacteur van *The Banner* van deze zoogenaamde uitnoodiging of aanbieding des heils in goed Gereformeerd-

den zin spreekt. Hij bedoelt niet te zeggen, dat hij ook verkondigen mag, dat God van Zijne zijde wil, dat alle menschen zalig worden; ook niet, dat de prediker de menschen mag wijs maken, dat hij, de prediker, wel weet, dat God *ieder van zijn gehoor* wil zalig maken; ook niet om de voorstelling te geven of op eenigerlei wijze den indruk te laten, dat God wel wil, dat Hij wacht, smeekt, bidt, maar, dat het alles afhangt van den wil des menschen. Neen, hij bedoelt hier eenvoudig de volle verkondiging van het Evangelie overeenkomstig een zeker gedeelte van het Woord Gods, niets meer, zonder eenige toevoegselen van menschen. En hij laat vooral goed duidelijk uitkomen, dat iemand alleen door Gods genadewerk in zijn hart de roepstem des Evangelie kan opvolgen.

Het is dus de uitwendige roeping door den prediker, die de redacteur op het oog heeft.

Maar dan zouden we hem wel eens willen vragen, waar hij het bewijs weg kan halen voor de bewering, dat er sommigen zijn, die zeggen, dat deze uitwendige roeping door den prediker, uitnoodiging en alles inbegrepen, alleen mag gebracht worden aan de uitverkorenen.

Misschien, waarschijnlijk zelfs, heeft de schrijver het oog op ons. En indien dat niet mis gezien is, dan willen we hem ook aanstonds zeggen, dat zijn bewering zonder eenigen grond is, dat hij nooit enig bewijs zal kunnen leveren voor de bewering, dat hij er maar op los schrijft, zonder al te ernstig na te denken over hetgeen bij neerpent.

Hij geeft een verkeerde voorstelling van de zaak.

En aannemende, dat hij dit niet met opzet, maar ter goeder trouw doet, is de eenige conclusie, die we kunnen trekken, dat hij nog altijd niet verstaat, waar het geschil tusschen ons eigenlijk over loopt.

Het is de kwestie van het eerste punt.

En dat eerste punt gaat niet over de verkondiging des Evangelies zonder meer.

De kwestie onder ons is niet of het Evangelie, dat een iegelijk, die in den gekruisgden Christus gelooft, zal zalig worden, ook aan allen zonder onderscheid moet worden verkondigd. Had de Synode dit uitgesproken in haar eerste punt, er zou geen moeite zijn ontstaan. Ware dit de voorstelling van Kuiper, wij zouden onszelf niet geroepen gevoelen om de menschen te waarschuwen tegen zijn Arminiaansche leer.

Doch de kwestie loopt louter over Gods *genade* in dat Evangelie!

De vraag is eigenlijk tweeërlei:

a. Laat God dat Evangelie verkondigen in liefde jegens allen, omdat Hij allen, die het hooren, zonder onderscheid genadig wil zijn? En hierop antwoordt de Synode bevestigend in haar eerste punt. En dit is ook de verkondiging des Evangelies naar de opvatting en praktijk van Kuiper. Maar hierop antwoorden wij ontkennend. Deze genade Gods in het Evangelie en hare verkondiging geldt alleen den uitverkoren zondaar. Den verworpenen is het een reuke des doods

ten doode naar den wille Gods. En daarin zit geen genade.

b. Ontvangt dan de verworpen zondaar werkelijk genade van God in de verkondiging des Evangelies? Ook hierop antwoordt de Synode, antwoordt ook Kuiper bevestigend. Het is hun wel niet duidelijk hoe dit op Gereformeerd standpunt te handhaven zou zijn; nog veel minder weten ze een antwoord te geven op de vraag, welke genade dat toch mag zijn, die de verworpen zondaar ontvangt in de verkondiging des Evangelies. Maar toch houden ze het vol en is dit hun standpunt. En ook op deze vraag antwoorden wij ontkennend. En wij houden vol, dat, ofschoon de verkondiging des Evangelies in de uitwendige roeping tot allen, die haar hooren, komt, de uitverkorenen alleen genade ontvangen.

Zoo staat de zaak.

Kuiper moet de zaak niet vertroebelen door verkeerde voorstellingen te geven.

Hoe hij overigens zelf het Evangelie wil verkondigen, dat is zijn zaak. De drie punten van 1924 laten hem ruimte genoeg.

Men vreest anders wel eens het ergste als men sommige dingen hoort en leest van hen, die toch maar blijven zeilen onder de vlag van onze Gereformeerde belijdenis. Zoo, b.v. als men van denzelfden redacteur in een ander nummer van *The Banner* leest: "Nu moet men wel voor de aandacht houden, dat onze kinderen, die in hunne prille jeugd sterven, geen gelegenheid hebben om voor zichzelf de zaligheid te kiezen." Men huivert als men die dingen leest en vreest het ergste voor den schrijver.

Ik weet wel, als de schrijver door iemand hierover nader ondervraagd wordt, dan tracht hij wel ook aan die uitdrukking weer een Gereformeerde verklaring te geven. Ons kiezen, zoo zegt hij, is altijd vrucht van Gods verkiezing. Maar dat neemt het feit niet weg, dat in het verband waarin eerst de uitdrukking voorkwam, zij een anderen indruk liet. Een Gereformeerd mensch, die onbesmet is met de ketterijen van Arminius, laat zich niet gemakkelijk de uitdrukking uit de pen glippen: "opportunity to choose salvation for themselves."

Doch dat is zijn zaak.

Hij heeft echter geen recht om anderen verkeerd voor te stellen, alsof zij werkelijk de dwaze gedachte zouden koesteren, dat het Evangelie alleen aan de uitverkorenen moet worden gepredikt door degenen, die het verkondigen.

En om die verkeerde voorstelling uit den weg te ruimen schreven we dit.

H. H.

Geloofd zij de Heere, de God Israels, van eeuwigheid en tot in eeuwigheid; en al het volk zegge: Amen, Hallelujah!

CALVIN, BERKHOF AND H. J. KUIPER

A COMPARISON

III

"The general and well-meant offer of salvation is a sign of God's favor toward sinners." Berkhof.

"He sincerely offers salvation to all that hear the gospel." Kuiper.

"A man must be utterly beside himself to assert that this promise is made to all men generally and indiscriminately." Calvin.

"A common practice with such is to address their auditory thus: 'I offer you Christ.' I do not believe that any man who can use such language is a converted man." Wm. Parks in "Five Points on Calvinism," published by the Sovereign Grace Union.

We must now ask the question, what was Calvin's view with respect to this general offer of salvation, well-meant on the part of God, to all that hear, on which Berkhof and Kuiper lay so much stress that they refuse to live in the same Church-fellowship with those who deny it?

Was it Calvin's conviction also, that, when the external call of the gospel comes to elect and reprobate promiscuously, it is a sign of God's grace to them all?

Does he, too, believe, like Berkhof and Kuiper that in the external preaching of the gospel we must see a sign of God's earnest desire to save all that hear, a well-meant offer of salvation on the part of God to everybody?

To answer these questions we must, of course, quote Calvin.

And first we will let the Genevan Reformer speak for us on the text from Ezekiel, that is adduced by the Synod of 1924 in proof of the First Point, of which Berkhof is so fond and on which Kuiper without any doubt agrees with him.

In that passage, they say, there is a proof of God's general grace, of the fact that God has no pleasure in the death of any wicked but is desirous to save them all.

And this is what Calvin writes on the same passage:

"All this Pighius loudly denies, adducing that passage of the apostle (I Tim. 2:4): 'Who will have all men to be saved'; and referring to Ezek. 18:23, he argues thus, 'That God willeth not the death of a sinner' may be taken upon his own oath, where he says by that prophet: 'As I live, saith the Lord, I have no pleasure in the death of the wicked that dieth, but rather that he should return from his ways and live.' Now we reply, that as the language of the prophet here is an exhortation to repentance, it is not at all marvelous in him to declare that God willeth all men to be saved. For the mutual relation between threats and promises shows that such forms of speaking are *conditional*. In this same manner God declared to the Ninevites, and to the kings of Gerar and Egypt, that He would do that which in reality He did not intend to do, for their repentance averted the punishment

which He had threatened to inflict upon them. Whence it is evident that the punishment was announced on condition of their remaining obstinate and impenitent. And yet, the denunciation of the punishment was positive, as if it had been an irrevocable decree. But after God had terrified them with the apprehension of His wrath, and had fully humbled them as not being utterly desperate, He encouraged them with the hope of pardon, that they might feel that there was yet left open a space for remedy. Just so it is with the *conditional promises* of God which invite all men to salvation. They do not positively prove that which God has decreed in His counsel, but *declare only* that which God is *ready to do* to all those who are brought to faith and repentance.

"But men untaught of God, not understanding these things, allege that we hereby attribute to God a two-fold or double will. Whereas God is so far from being variable, that no shadow of such variableness appertains to Him, even in the most remote degree. Hence, Pighius, ignorant of the Divine nature of these deep things, thus argues: 'What else is this but making God a mocker of men, if God is represented as really not willing that which He professes to will, and as not having pleasure in that in which in reality He has pleasure?' But if these two members of the sentence be read *in conjunction*, as they ever ought to be — '*I have no pleasure in the death of the wicked*'; and: '*But that the wicked turn from his way and live*' — read these two propositions *in connection* with each other and the calumny is washed off at once. God requires of us this conversion or 'turning away from our iniquity', and in whomsoever He finds it He disappoints not such a one of the promised reward of eternal life. Wherefore, God is as much said to have pleasure in, and to will, this eternal life, as to have pleasure in the repentance; and He has pleasure in the repentance, because He invites all men to it by His Word. Now all this is in perfect harmony with His secret and eternal counsel, by which He decreed to convert none but His own elect. None but God's elect, therefore, ever turn from their wickedness. And yet, the adorable God is not, on these accounts, to be considered variable or capable of change, because as a Lawgiver He enlightens all men with the external doctrine of *conditional* life. In this primary sense He calls or invites *all men* to eternal life. But in the latter case, He brings to eternal life those whom He willed according to His eternal purpose, *regenerating* by His Spirit, as an eternal Father, His own children only" (*Calvin's Calvinism*, pp. 99, 100).

This language is plain to all that will understand.

In unmistakable language the Reformer denies, that there is, in the passage from Ezekiel a general offer of salvation to elect and reprobate promiscuously, a manifest desire to save them all, a revelation of a certain general or common grace.

He affirms here, what we have always taught, as we have written often in the past, that, in as far as

the message is general and comes to all, it is *conditional*.

The offer is eternal life.

The condition, limiting this offer is: turn from your wicked ways.

This condition makes the contents of the general message particular. Just as we have emphasized in the past, a contention our opponents have tried to laugh to scorn, there is a general proclamation of a conditional and particular gospel. He promises *to all that believe* peace and eternal life.

Thus is the plain exposition of Calvin on this passage. He teaches all that hear a *conditional doctrine*: if ye turn ye shall live.

And because it is conditional, it is also particular and God in reality promises eternal life only to the elect. For it is quite certain, according to Calvin, that men do not turn from their wicked ways on their own accord, nor by any instinct of nature (*idem*, p. 100). It is equally certain that none turn from their wickedness but the elect. And, therefore, the contents of this externally general message is particular and applies only to the elect of God.

God does not say here, that He will save all that hear. He does not express that He is gracious to all that receive the message outwardly. He will be gracious only to those that turn from their wicked ways. And these are necessarily the elect.

This exposition of Calvin stands in direct opposition to that of Berkhof. And to the preaching of Kuiper.

And it is the condemnation of the First Point, in as far as it appeals to the passage from Ezekiel in proof of the assertion, that there is a certain general grace of God in the general preaching of the Gospel.

Notice, too, that Calvin must have nothing of Kuiper's mystery, that God wills and that He does not will the same thing with respect to the same persons at the same time. Kuiper alleges, that this is a deep mystery, and that we must simply believe it, though we cannot understand. But Calvin replies, that only men untaught of God, not understanding these things, can speak of such a twofold will in God.

And take note, in this same connection, that there is no truth in the statement of Berkhof, that Calvin does not attempt to enter into the deep things of God. He is not satisfied with contradictions. He harmonizes entirely this text from Ezekiel, that deals with the external call to repentance and faith, with the counsel of God, till it is clear, that there is no conflict here at all. God does not at all profess to will that which in reality He does not will. The harmony lies in the clear truth, that here we have the general proclamation of a particular truth.

And is not also a striking phenomenon that the arch-Pelagian Pighius, the opponent of Calvin quotes this same text for the same purpose as do Kuiper and Berkhof, in defense of the First Point of 1924?

Pighius quotes it to prove that we may take God

upon His own oath, that He does not will the death of a sinner, entirely in general. And Berkhof writes: "These passages teach us as clearly as words are able, that God has no pleasure in the death of the wicked (notice that He does not say: the elect wicked, but of: the wicked entirely in general); and the tender calling to which we listen in them, witnesses of His great love for sinners and of His desire to save the ungodly."

The reader will understand that also the words in parentheses are of Berkhof.

His meaning is, therefore, perfectly clear. We may take God upon His oath that He has a great love for sinners in general, that He desires to save them all. Thus teaches Berkhof.

Thus teaches Kuiper.

Thus is the contents of the First Point.

We conclude, then, that in their exposition of this text, Kuiper, Berkhof and the Synod of 1924 are in the company of Pighius, the Pelagian, the opponent of Calvin.

We preferred to remain in Calvin's company.

And this is the reason, why they cast us out of the Church.

H. H.

LET PASTOR M. R. DE HAAN TELL YOU!

You want to know what an A-Millennialist is?
Just what he is?

Well, says Pastor M. R. De Haan, pastor of a church of no denomination whatever, "let me give you the simplest definition."

"An A-millennialist is one who has too much sense to believe that the 'posts' are right but not enough backbone to admit that the 'pres' are right."

Simple, is it not?

So simple, indeed, that you ought to be ashamed to trouble a pastor, dominie or doctor with such a question. Almost any simpleton could give you that answer!

But, evidently, Pastor De Haan is very conscious of the fact, that as one of the editors of *Grace and Glory* he is writing for a lot of simple people. Hence, he condescends to their level, and devoting an entire paragraph to so simple a question with so simple an answer, he expects that his simple readers will swallow the following simple concoction:

"And now what is an A-Millennialist? It is as the prefix implies NOTHING. A means nothing and that is what it is. It is an admission of ignorance every time a man or a woman says, 'I am an A'. These men tell us that they do not believe in a millennium at all. They throw overboard the 'thousand years' and spiritualize the whole matter. Now really they are not 'A's' by choice but by coercion. They are forced to take that position because ordinary common sense shows

them that the post theory will not hold water. They are forced to give up that wild and fanciful theory in the face of history and present day developments and so they creep in the flimsy shelter of the loophole of 'A'. (Fools they are, forsooth, to seek shelter in a *loophole*! That's where they are sure to get shot! H. H.) Now just what are they? Let me give you the simplest definition. An A-millennialist is one who has too much sense to believe that the posts are right but not enough backbone to admit that the pre's are right. It is a makeshift. It is a poor excuse. It is an unsuccessful attempt to cover up their mingled pride and ignorance. It reveals a worse ignorance of the Word of God than even the post view. May God open the blind eyes of men to see the light of the blessed pre-millennial truth. 'Awake thou that sleepest and arise from the dead and Christ shall give thee light.'

All very simple, indeed!

A paragraph like this is very instructive. It is positively elucidating in many respects. It casts light on many things and it explained to me a certain feature of the Pre's that otherwise was hard for me to understand.

The only thing it does not explain is the very subject on which the editor was writing when he wrote that paragraph.

That, of course, is a weakness of the article. An editor ought to take pains, besides elucidating many other things, also to throw a little light on the subject he discusses. And this Pastor De Haan utterly fails to do.

But this feature is amply redeemed by the flood of light it throws on other things. Some of these I will point out.

First of all it reveals unmistakably, that Pastor De Haan is utterly devoid of any knowledge of A-millennialism, except the one thing that it does not believe in a millennium.

I am taking Pastor De Haan seriously, of course. He is not giving himself to jesting or ridiculing. He is not trying to draw a caricature of A-millennialism. How could a man otherwise wind up with such an earnest prayer and admonition as does Pastor De Haan at the close of the article? No, he conscientiously describes A-millennialism as he sees it. He even defines an A-millennialist. And taking him as writing in all seriousness, motivated by the fear of God and the earnest desire to save souls, the first thing that strikes one upon reading this paragraph is, that he is utterly ignorant of the teachings of A-millennialism.

He does not know what the name A-millennialism means, for he labors under the delusion that it means NOTHING. He tells us, that this is the meaning of the prefix. Now, this is a sad mistake. "A" does not mean NOTHING, but is the Greek *alpha privans* and denotes the denial of the thing expressed in the noun to which it is prefixed. It means WITHOUT. So that A-millennialism is the doctrine that teaches that the Lord Jesus Christ will come on the clouds of heaven to

consummate His work and establish His Kingdom without a millennium preceding or following that coming. Now, this is not NOTHING, as Pastor De Haan tries to make his readers believe. It is a doctrine rich in contents.

Of this Pastor De Haan was utterly ignorant. He thought it was nothing, and is anxious to save a few souls from the blindness of such a dismally empty doctrine! He prays for it and calls them from the dead! His ignorance of the matter caused him great anxiety and made him very serious!

Secondly, he does not know what an A-millennialist is. First he makes him neuter and calls him an *it*. "And now what is an A-millennialist? *It* is as the prefix implies NOTHING." Now that may be a slip of the pen, of course, just as later he slips into the plural "these men," for an antecedent of which one looks in vain in the paragraph. But it may also reveal the same carelessness in language as characterizes his logic and definitions. But further in the paragraph Pastor De Haan informs us, that an A-millennialist is a man or woman that comes with an admission of ignorance every time he or she says: I am an A. Now, in this he is again hopelessly mistaken. One can easily understand where such erroneous notions originate with the writer. He elicits all this from that wicked little prefix "A" and its meaning he failed to understand. Hence, he regards an A-millennialist as a person who admits his ignorance, and by writing as he does only exposes the ignorance of at least one Pre. For every time an A-millennialist says: I am an A, he does not confess his ignorance, but most emphatically declines to believe in the absurd dreams of the "Pres." He investigated them. He is acquainted with them as well as the Pre is with his own views. He knows that they are not according to the teachings of Scripture but merely the fantastic imaginations of the human mind. He emphasizes that even the name Millennium is unscriptural that the Lord Himself never spoke of any such thing, that the apostles in all their epistles by which they instruct the Church never mention it or even refer to it remotely, while the Pres are forever harping on it. And when they say: I am an A, they most emphatically assert that they will have nothing but the simple faith in the Scriptural teaching concerning the Second Coming of the Lord.

Thirdly, Pastor De Haan is utterly in the dark concerning the historic origin of the A's. He thinks, that they are forced to seek shelter in the only place where they are sure to be shot, a *loophole*! On the one hand common sense taught them that the post-view is untenable in the face of historic developments. This, again, is a serious mistake of Pastor De Haan. He betrays his utter ignorance in practically every sentence. For the "A's" are not taught by common sense and history, but solely by the Word of God. And that Word of God reveals to them very plainly, that the post-view is false. Besides, this explanation is utterly at fault from a historic point of view, for the A-view

precedes the Post-view by centuries. And, on the other hand, says Pastor De Haan, the A's have not sufficient backbone to adopt the Pre-view. Now, we do not quite understand what backbone has to do with this, and we are bold to say, that neither does Pastor De Haan understand himself here. Surely, they were coerced into the adoption of this *name* by the rise of the Pre's on the one and that of the Posts on the other side. In distinction from both they call themselves A's. But their view is as old as is the teaching of the apostles, and into it they were not coerced, but guided by the light of Holy Writ and the operation of the Holy Spirit in the Church.

And so the A-view is not only a poor excuse, but it is no excuse at all, least of all an excuse to Pastor De Haan.

And is not the disdainful judgment, that the A-view is an unsuccessful attempt on the part of the A's to cover up their mingled pride and ignorance, a vivid illustration of the well-known story of the beam and the mote on the part of Pastor De Haan? I am afraid it is.

And the pious conclusion of the article, a prayer that God may open the eyes of the blind, and a call to the dead to arise from their death-sleep, is so shockingly in disharmony with the tune of the rest of the entire paragraph, that one wonders whether it is the same person writing.

But the article pours a flood of light on this question: Why are the Pre's always so full of disdain for the views of the A-millennialist?

It answers the question in this wise: They are utterly ignorant of the A-view.

For if a man like Pastor De Haan is so utterly in the dark concerning the conception of A-millennialism, that he thinks it is NOTHING, a loophole for a shelter, a compromise between too much sense and too little backbone, an attempt to cover up a concoction of pride and ignorance, how ignorant must the common Pre be!

Really to bring a Pre to a sober study of the Word of God is a hopeless case!

He will rave, regardless of what you say!

But even though the paragraph reveals nothing but this, its publication was well worth while.

For though it is worse than worthless for what it contains concerning the A's, it revealed many things about the Pre.

H. H.

JAKOB-ISRAEL

Zoo nu en dan herinneren predikaties en kranten-artikeltjes ons er aan, dat er nog altijd een verkeerde beschouwing gangbaar is van de beteekenis van den naam Jakob.

En een verkeerde verklaring ook, natuurlijk, van Jakob vóór den Jabbok.

Die Jakob is dan niets dan een aartsbedrieger, een onbeschaamde leugenaar, een schoft, een gauwdief, een sluwe Jood, een . . . och, men weet er eigenlijk geen woorden sterk genoeg voor te vinden, om hem in al de afschuwelijkheid van zijn bedriegelijke natuur te tekenen.

En Israel is dan de naam!

Vóór den Jabbok was de aartsvader eigenlijk niets anders dan een zondig, natuurlijk, onwedergeboren mensch; bij den Jabbok is hij in den grond bekeerd. Bij den Jabbok werd hij dan ook Jakob-af. Er bleef niets anders over dan Israel, in beginsel althans.

En telkens als Gods volk nu wordt aangesproken als Jakob, door de profeten of op andere plaatsen in de Heilige Schrift, wordt het er aan herinnerd, dat het van nature niet beter is dan Jakob, zondig en ellendig, afwijkende van God en levende in leugen en bedrog. En al wat het is, dat is het alleen als Israel, dat is, door genade.

En toch, hoe algemeen deze verklaring ook mag hebben post gevat bij de menschen in het algemeen, zoowel als bij degenen, die geroepen zijn, om Gods Woord te verkondigen aan de Gemeente van onzen Heere Jezus Christus, juist, Schriftuurlijk is ze zeker niet.

In de eerste plaats is het niet waar, dat de naam Jakob bedrieger beteekent. Ware dit het geval, dan moesten we ook nooit onze kinderen met dien naam noemen.

Hij beteekent eenvoudig *hielhouder*.

De naam werd hem dan ook gegeven, overeenkomstig het wonderteeken Gods, waaronder hij geboren werd, want in de geboorte had hij zijn tweelingbroeder bij de hielen.

De beteekenis hiervan is duidelijk.

Reeds voor de geboorte was het Rebekka vreemd te moede geweest, toen de kinderen met elkander worstelden in den schoot. En de Heere had het haar, op haar gebed verklaard. Er waren tweelingen, twee volken in haren schoot. En de meerdere zou den mindere dienen. Vandaar de worsteling. En zoo bleek het ook te zijn bij de geboorte. Hij, die naar de verkiezing de meerdere zou zijn, nam bij de geboorte de plaats van den mindere in. Maar ook was hem een teken Gods gegeven, dat hij de meerdere was en in den weg van hange worsteling met den mindere worden zou. Jakob nad zijn broeder bij de hielen. Hij worstelde in de geboorte om de plaats der eerstgeboorte in te nemen. Hij streed met zijn verworpen, goddeloozen broeder om de plaats der verkiezing. Hij ijverde, al worstelend om Gods Verbond.

Die met eene bedriegelijke hand werkt, wordt arm; maar de hand des vlijtigen maakt rijk.

Die in den zomer vergadert, is een verstandig zoon; maar die in den oogst vast slaapt, is een zoon die beschaamd maakt.

In de tweede plaats is dit ook de beteekenis, die de Heilige Schrift zelf aan den naam Jakob hecht. Zoo is ongetwijfeld de bedoeling van Hosea 12:4, om Israel te herinneren aan den adel zijner geboorte, en te vermanen in de kracht des Heeren te strijden met eene goddelooze wereld, inplaats van zich met haar te verbinden, in de woorden: "In moeders buik hield hij zijn broeder bij de verzenen; en in zijn kracht gedroeg hij zich vorstelijk met God." Zoo heeft Jakob zijn goddelooze broeder bij de hielen, totdat hij het eerstgeboorterecht heeft verkregen en den zegen van Gods Verbond is deelachtig geworden. En ook al is het waar, dat Jakob in verkeerde wegen heeft gewandeld in die worsteling om dat eerstgeboorterecht, dit laatste is niet in den naam op zichzelf uitgedrukt.

Jakob is een eere naam.

Hij duidt Gods volk aan uit het oogpunt van zijn strijd met een verworpene, Gods verbond verachtende wereld; uit het oogpunt van zijn worsteling om Gods Verbond. Hij heeft zijn broeder bij de hielen, om op de plaats der eerstgeboorte te staan, zijn recht krachtens de verkiezing.

Tijdelijk er van nature ging Jakob daarbij te rade met vleesch en bloed en vertrouwde hij in dien strijd op een arm des vleesches, op list en bedrog, inplaats van op den Heere zijnen God.

Dat was zijne zonde. Niet, dat hij Jakob was, — God had hem zelf tot een Jakob gemaakt en gesteld, — maar dat hij in de worsteling Jakobs op eigen kracht steunde, was zijn groote zonde.

Dat mocht niet.

Dat kon hem ook nooit tot de overwinning voeren.

God immers strijdt Zijn eigen strijd. Hij handhaaft Zijn Verbond, ook door Zijn volk in het midden der wereld. In den diepen grond der zaak is Hij het altijd, Die den strijd strijdt door ons. Daarom mag Gods volk zich nimmer aanstellen, alsof de overwinning van hen afhangt. Het mag zich nimmer losdenken van zijnen God in de worsteling om Gods Verbond. Zijn vertrouwen moet eeniglijk zijn op den Heere zijnen God.

En dit alles moest Jakob leeren bij den Jabbok.

Daarom doet God hem gevoelen, dat hij daar op het einde komt van den weg van list en bedrog, van den weg des vleesches, dien hij heeft bewandeld. En daar leert Jakob van het vleesch afzien, en zich met tranen en smeekingen vastklemmen aan den God des Verbonds.

Hij wordt geen Jakob af. Hij blijft Jakob.

De worsteling met de verworpen wereld blijft nog altijd de zijne.

Hij moet zijn broeder bij de hielen houden.

Maar hij wordt nu ook Israel. Hij, die zijn broeder bij de hielen houdt, en strijdt om Gods Verbond, wordt nu ook overwinnaar Gods, gedraagt zich met God vorstelijk.

Jakob-Israel!

Zoo alleen is het goed.

*Met de eene hand zijn broeder bij de hielen houdend en met hem worstelend, klemmt hij zich met de andere vast aan zijnen God en is zoo alleen zeker van de overwinning.

Jakob-Israel!

Dat is de eere naam van Gods volk aller eeuwen. Want hij duidt aan, dat in den strijd om Gods Verbond, door het geloof, het volk des Heeren wordt bewaard alleen in de kracht Gods.

Als enkel Jakob zou het zeker ondergaan, want Ezau is ten slotte sterker dan Jakob.

Zoo was het toen; zoo is het nog. Daarom zal dan ook Jakob in de wereld verdrukking hebben. Hij is nimmer de sterkste. Hij kan schier nooit een meerderheid van stemmen krijgen. Wie in den waan verkeert, dat hij de zaak van Gods Verbond bij de stembus winnen kan, zal eerst zoolang mogelijk zijn arm des vleesches versterken, ook ten koste van het beginsel, zich verbinden met Rome, zijn kracht zoeken bij een oppervlakkig naam-Christendom, maar gaat er geestelijk onder. Hij verliest den strijd. Ezau is vleeschelijk altijd sterker dan Jakob.

Maar Jakobs strijd is puur geestelijk, ook al wordt hij gestreden op het terrein van heel de wereld.

En geestelijk staat Jakob sterk.

Maar dan moet hij ook Jakob-Israel willen zijn.

Dan heeft hij altijd de overwinning. Want ofschoon hij dan in de wereld naar het vleesch verdrukking zal moeten lijden, hij heeft goeden moed, want Christus heeft de wereld voor hem overwonnen.

En hij zelf overwint door het geloof.

H. H.

INGEZONDEN

Eben-Haezer

Hooggeachte Redacteur!

Mogen we voor onderstaande regelen een klein plaatsje in The Standard Bearer, please?

Het is nu ruim vier jaar geleden, dat we als gemeente zijn georganiseerd.

Het was op 30 Sept. 1925 dat de eerste vergadering gehouden werd onder leiding van Ds. H. Hoeksema en Ouderling Bijlsma en Ds. G. M. Ophoff, op welke vergadering laatstgenoemde de gekozen ambtsdragers in hun ambt bevestigde.

Den eersten tijd hebben we moeten vergaderen in de Town hall. Toch werd er al spoedig besloten tot het bouwen van een basement, hetwelk ook uitgevoerd werd, zoodat we thans een doelmattige, nette plaats hebben, waar we als gemeente samen kunnen komen.

Vanaf dien tijd zijn we steeds vacant geweest, en wat dat zeggen wil, weten ook de andere gemeenten wel

bij ondervinding. Maar de Heere heeft tot hertoe geholpen.

Den 17en Juni 1929 werd door den kerkeraad het volgende drietal gesteld, nl., de Candd. R. Veldman, C. Hanko en L. Vermeer, uit welk drietal op den eersten Juli Cand. L. Vermeer werd beroepen, welke, na ernstige overweging, tot de beslissing kwam om voor de roeping te moeten bedanken.

Op 16 Juli werd door den kerkeraad nogmaals een dubbeltal gesteld nl., Ds. G. M. Ophoff en Cand. R. Veldman.

Op 23 Juli werd Ds. Ophoff uit dit dubbeltal als onze herder en leeraar beroepen, van wie we na eenige dagen dan ook het verblijdende nieuws mochten hooren, dat hij de roeping aannam.

Op den eersten October werd Ds. Ophoff aan de gemeente verbonden. Ds. Hoeksema sprak ons dien avond toe naar aanleiding van Efeze 6:19, en Ds. B. Kok deed het werk van bevestiging.

Den vierden October zijn we als gemeente samengekomen om onzen leeraar en zijn gezin te verwelkomen, welke avond in blijde en dankbare stemming is doorgebracht met muziek en zingen en spreken, welke vergadering Ds. Ophoff met een gefast woord en dank aan God heeft gesloten.

Den zesden October heeft Ds. Ophoff zijn intreepredikatie gehouden over II Cor. 4:1-4.

Zoo zijn we dan gezegend met een eigen herder en leeraar, waarvoor we den Heere dankbaar zijn.

Ook in het verleden heeft de Heere het wel gemaakt, hoewel het wel eens donker scheen en het hart wel eens van vrees klopte, wanneer enkelen ons verlieten en er oneenigheid was onder de broederen. Maar we weten: de Heere regeert, en Hij heeft ook weer getoond dat Hij alle dingen bestuurt naar Zijnen wil, en niet naar onze verwachtingen.

Wij spreken bij dezen ook onzen dank uit aan allen, die ons met raad en daad hebben bijgestaan, aan leeraars en studenten, in prediking, in catechetisch onderwijs en in leiding.

En daar de gemeente van Hope nu herderloos is geworden, is ook onze wensch en bede, dat de Heere de groote Herder de ledige plaats moge innemen, en hen rijkelijk moge zegenen, en kon het zijn hen in 't vervolg ook weer een leeraar geven om onder hen te arbeiden.

Onze gemeente telt thans 61 belijdende leden en 80 doopleden, zoodat we een zielental hebben van 141.

Ook zij nog vermeld, dat er een aanvang is gemaakt met het bouwen van een nieuwe woning voor onze leeraar.

Moge de Heere ons verder rijkelijk zegenen als gemeente en leeraar, opdat we tezamen steeds mogen strijden den strijd des geloofs en elkander mogen zijn tot steun op den weg naar Sion, en kon het zijn ook nog tot een zegen mogen worden gesteld.

Namens de Kerkeraad,

H. DE JONG

OBJECTIONS TO THE SPIRIT OF THE AGE

II

Religion

Who in our cultured (?) epoch stands in reverential awe and fear before the God of heaven and earth? Who trembles when he takes the name of God upon his very lips? Where is the man, who in this enlightened era considers himself totally depraved and worthy of God's holy wrath? Who in this age admits that he can only be saved by the grace of our Lord Jesus Christ? The whole religious atmosphere is beclouded with Pelagianism. Man earns his salvation by his works. This is the conceited contention of even supposed Reformed leaders. Where do you find the people of God nourished in the green pastures of His Word? Instead of bread, stones are given for spiritual nourishment. God sovereign! our so-called religion does not permit such a view of God, since it is incongruent with man's conception of himself. Man, and he alone is sovereign, dependent on no one but himself. Boastfully he abhors the idea of there being one who rules and reigns over the destinies of men. And it certainly is no great task to prove that the Reformed Churches are busily engaged in a malid obliteration of the truth. That which is presented as "The Truth" has no religious content or fervor whatsoever. For, if religion is actually the manifestation of our utter dependency upon God, and reverence for His holy name; what then is that which is presented in the following quotation: "The new religion rejects absolutely the conception that man is an alien in the world, or that God is alienated from the world. It rejects also the entire conception of a man as a fallen being, hopelessly wicked, and tending downward by nature; and it makes this emphatic rejection of long-accepted-beliefs because it finds them all inconsistent with a human, civilized, or worthy idea of God." 1) This may appear to a Reformed believer to be a somewhat radical contention, but we need not marvel at it. We are just about getting used to the contention that we must have a more worthy idea of God, just as if the Synod of Dordt tended to withhold God all the glory due to Him. Preposterous, the very contention. Dr. Elliot, however, states it openly that he has rejected those crude (?) religious creeds. Of course, you do not find a flat denial of the most fundamental principles of Scripture. The modern theologians are very careful as not to antagonize the true believers too much. What is presented in the above quotation is a religion under a cloak of the true religion, but aiming to defend modernism in a most deceptive manner. It is a claim to get a more worthy idea of God, while it should be interpreted as a deification of self, the glorification of man.

The present religious atmosphere is certainly different in essence from what it was years ago. A highly developed and cultured religion is wanted and preached. Religion, this is the claim, must be able to vivify all of life, and should be social in character. "Religion at its best has supplied — and it can now supply — the motives, faiths, insights, hopes, convictions by which men inwardly come to terms with themselves, gain spiritual ascendancy over their baser elements, achieve peace and power, and come off more than conquerors." 2) Religion, this is the boastful claim, is the ascendancy of the unvirtuous to the virtuous — van de zonde tot de deugd. It means the elevation of sinful man over all his baser elements to the attainment of peace and power. In the final analysis man will inevitably reach a stage of perfection having conquered evil and sin. This same author states very emphatically that it is his conviction that all social institutions are a revelation of Jesus Christ. "The real Antichrist is to be found in another place. All *irreverent* (italics mine) treatment of human personality in individual relationships or social institutions that is *essentially* (italics mine) Antichrist. That is an utter denial of the Christian God and of Jesus as His revealer." 3) This contention is a most acceptable one. It is generally admitted that an opposing view to the individual relationships or social institutions is basic to the spirit of the Antichrist. You need not go far from home to find similar contentions. The wording being different, yet the Synod of the Christian Reformed Church of 1926 held similar contentions, especially when you consider the resolutions taken on "Entertainments, and Labor." Again it is this deceptive, dishonest, most corrupt piece of nonsense which is deteriorating the Church of Jesus Christ. All this deviltry is promulgated as a higher stage in theological thought, a more perfect revelation of deep spiritual life.

The real object of religion is no longer to serve God as the Creator of Heaven and Earth; the admission of our utter dependency of Him, but rather an advanced conception, which is but a serving of self. "The future religion will prove, has proved, as effective as any of the elder ones in inspiring men to love and serve their fellow-beings, and that is the true object and the end of all philosophies and all religions, for that is the way to make men better, and happier, alike the servant and the served." 4) Hence to be truly religious, to be really happy, one must have love for fellow-men, and manifest such. All this, to be sure sounds very beautiful and Christlike, but it is as irreligious as it can be. The primary element in the true religion is to serve and to love God, but this element is lacking in modern religion. It is the ever disillusioned notion of Kant and Hegel, that there is no objective law. There is nothing outside of me that can compel me to obedience. My own conscious-being, the ego, compels me to do what I ought. In the final analysis it means that there is no law of God, or as the poet has it:

"It matters not how strait the gate,
How charged with punishments the scroll,
I am the master of my fate,
I am the captain of my soul." 5)

And again it is the spirit of the Antichrist which dethrones God, but elevates self. It is that false conception, and that conceited notion of "I am a law unto myself," which has permented all present religious life. Hence, you come to the conclusion that in order to be happy, I must first of all love myself, and this in turn must manifest itself in the love for the other fellow. This whole religious movement is nothing but the expression of personal satisfaction in its own deifying. All this tommy-rot (pardon my slang) is presented under a cloak of religion. However, it is the most deceptive attempt of Satan to mislead God's people, if possible. And who amidst this upheaval, and corruption of the truth are the soldiers of the Cross. The tempest is raging, but the seamen are on shore in a state of spiritual dormancy, leaving the Church to find the harbor alone. Cold, dead orthodoxy is preached in a most superficial manner. Sickening and silly nonsense is proclaimed as the truth. The proclamation of the truth has been transformed into the vituperation of Satanic lies. Present-day religion is religious jazz in every sense of the word. The spirit of the age is encroaching upon the Church of Jesus Christ and is depriving it of its vitality and genuine love for the truth. Can the Church afford to lie in slumber, and sing of peace when there is no peace? Of course, the cause of the Church is in the hands of the Almighty. Under His protecting care and leadership, whatever the external manifestation of the Institution may be, the truth goes marching on. In His providence He has provided for this condition of the Church; but woe unto him, who is found slumbering and sleeping when He comes.

Pray for the well-being of Zion, for a rejuvenated spirit of devotion and consecration, for the inner consciousness of living for the glory of His name. Pray for the outpouring of His Spirit, that His people may serve Him in truth. Pray that servants may be brought to light who are endued with holy zeal for His kingdom, to the glory of His Name, and for the well-being of His people.

A. C. BOERKOEL

1) "Religion of the Future," p. 25. Charles W. Eliot, Pres. of the Howard Theological Seminary.

2) "Adventurous Religion," p. 26. Harry Emerson Fosdick, 1926.

3) Idem, p. 43.

4) "The Future Religion," p. 51. Charles W. Eliot.

5) "Invictus" by William Ernest Henley.

In de vreeze des Heeren is een sterk vertrouwen, en Hij zal zijnen kinderen eene toevlucht wezen.